

ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਸਿੱਖਿਆ

1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਛੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿਚਲੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਰੋਸਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਤ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਮਿਲੀ ਸੀ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਦੇ ਬਾਰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਅਧਿਆਇ 6 ਦੇ ਅੰਤ ਤੀਕ ਪਹੁੰਚਦੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਪੌਲੁਸ ਰਸੂਲ ਵੱਲੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਸਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮਸਲਾ ਸੀ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦਾ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ 6 ਦੇ ਅੰਤ ਵੱਲ ਸੰਬੋਧਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮਸਲਾ ਸੀ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦਾ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਰੀਰਕ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਕੇ ਉੱਤਮ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। “ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕਰੋ,” ਇਹ ਇੱਕ ਨਾਅਰਾ ਸੀ ਜੋ 1960 ਅਤੇ 1970 ਦੀ ਹਿੱਪੀ ਪੀੜੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਯੂਨਾਨੀ ਅਤੇ ਰੋਮੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸਮੂਹਾਂ ਨੇ ਕਿਸਮਤ ਸੰਬੰਧੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦਾ ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਚੰਗੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਰਸਤਾ ਭੁੱਖ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਜੀਵਨ ਦਾ ਕੋਈ ਈਸ਼ੁਰੀ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਣ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕੋਈ ਉੱਚਾ ਮਕਸਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਬਾਕੀ ਭੁੱਖ ਹੀ ਬਚਦੀ ਹੈ। ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਸੋਚ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤਕ ਮਸੀਹੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਂਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਾਅਰਾ ਮਾਰਿਆ “ਭੋਜਨ ਪੇਟ ਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਪੇਟ ਭੋਜਨਾਂ ਦੇ ਲਈ” (6:13), ਪਰ ਨਾਅਰਾ ਸਿਰਫ ਭੁੱਖ ਦੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਭੋਜਨ ਦੀ ਭੁੱਖ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਨਸੀ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਯੋਗ ਸੀ।

ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚ ਇੱਛਾ-ਪੂਰਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਭੁੱਖ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਨਿਆਸੀ ਫਲਸਫੇ ਦਾ ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਵਿਚ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸ ਵੀ ਸੀ। ਸੰਨਿਆਸ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਫਾਇਦਿਆਂ ਲਈ ਸਵੈ-ਤਿਆਗ ਹੈ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਵਰਤ ਰੱਖਣਾ, ਸਵੈ-ਤਿਆਗ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਵਰਤ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਜੋ ਵੀ ਆਤਮਿਕ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਲਾਭ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਉਹ ਉਸੇ ਦੇ ਲਈ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਵਰਤ ਰੱਖਦਾ ਹੈ; ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਭੁੱਖ ਨਾਲ ਮਰ ਰਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚਲੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੱਛਾ ਨੂੰ, ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਜਿਨਸੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣਾ, ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੇ ਲਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੈ। ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ, ਕੁਝ ਧਰਮਾਂ ਨੇ ਇਹ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਬੁਰਾ ਹੈ। ਕਈਆਂ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ, ਕਈ ਧਰਮਾਂ ਨੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਯੌਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ

ਬੁਰਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਨੈਤਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਸਵਾਲ ਉੱਠੇ, ਤਾਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਨਹੀਂ ਜਤਾਈ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਚੇਰੀ ਜਾਂ ਨਿੰਦਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਗਲਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਪਰ ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕੁਝ ਵਿਹਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਗ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਵੇਸਵਾ ਦੇ ਨਾਲ ਮਤਵਾਲਾ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਸੰਗ ਕਰਨਾ ਪਾਪ ਭਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਹੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਭੋਜਨ ਖਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਵਿਆਹ ਵਿਚਲੇ ਯੌਨ ਸੰਬੰਧਾਂ ਤੇ ਬਰਕਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ 6 ਵਿਚਲੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਅਧਿਆਇ 7 ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਵੱਲ ਵਹਿ ਤੁਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਰਸੂਲ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਵੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਸੁੱਖ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਗਲਤ ਹੈ। ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ: ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਪਤੀਆਂ ਅਤੇ ਪਤਨੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਪਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇੱਛਾ-ਪੂਰਤੀ ਜਾਂ ਸਵੈ-ਤਿਆਗ ਦਾ ਇੱਕ ਮਾਮਲਾ (7:1-7)

ਪੌਲੁਸ ਦੁਆਰਾ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਦੇ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸਲ ਵਿਚ ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਸਥਾਨਕ ਨਬੀਆਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਨੂੰ ਛੱਡ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਲਝਣਾਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਗਵਾਈ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਸਨ (ਵੇਖੋ 14:22-25)। ਵੱਖ ਵੱਖ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਦਰੂਨੀ ਝਗੜਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ-ਪ੍ਰਿਯ ਦਰਸ਼ਣ ਨੇ, ਕਲੀਸਿਆ ਵਿਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਝਗੜੇ ਵਿਚ ਯੋਗਦਾਨ ਦਿੱਤਾ।

ਜਿਵੇਂ ਝਗੜਾ ਵੱਧ ਗਿਆ, ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਕਾਫੀ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਅਫਸੁਸ ਵਿੱਚ। ਅਸਲ ਵਿਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇੱਕ ਪੱਤ੍ਰੀ ਲਿਖ ਕੇ ਸੰਬੰਧ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ (5:9)। ਰਹਿਨੁਮਾਈ ਪਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ, ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲਿਖਿਆ। ਇਸ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਪੱਤ੍ਰੀ ਕਿਸ ਨੇ ਲਿਖੀ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਤਿੰਨਾਂ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਖਰੜੇ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੱਤ੍ਰੀ ਦੀ ਮੂਲ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਜਵਾਬ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

'ਹੁਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਵਿਖੇ ਤੁਸਾਂ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਪੁਰਖ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ ਜੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਨਾ ਛੋਹੇ। ਪਰੰਤੂ ਹਰਾਮਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹਰੇਕ ਪੁਰਖ ਆਪਣੀ ਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਪਣੇ ਹੀ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਰੱਖੇ। ਪਤੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਹੱਕ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਪਤਨੀ ਪਤੀ ਦਾ। ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੇਹੀ ਉੱਤੇ ਵੱਸ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪਤੀ ਨੂੰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰਾਂ ਪਤੀ ਨੂੰ ਭੀ ਆਪਣੀ

ਦੇਹੀ ਉੱਤੇ ਵੱਸ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਹੈ। ⁵ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਏ ਤੋਂ ਅੱਡ ਨਾ ਹੋਵੋ ਪਰ ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਲਈ ਅਰ ਇਹ ਵੀ ਤਦ ਜੇ ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਹਲ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਫੇਰ ਇਕੱਠੇ ਹੋਵੋ ਭਈ ਸਤਾਨ ਤੁਹਾਡੇ ਅਸੰਜਮ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾ ਪਰਤਾਵੇ। ⁶ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਪਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਹੁਕਮ ਦੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ⁷ਤਾਂ ਵੀ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਹੋਣ ਜਿਹੇ ਜਿਹਾ ਮੈਂ ਆਪ ਹਾਂ ਪਰ ਹਰੇਕ ਨੇ ਆਪੇ ਆਪਣਾ ਦਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਪਾਇਆ ਹੈ, ਕਿਨੇ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਦਾ ਕਿਨੇ ਉਸ ਪਰਕਾਰ ਦਾ।

ਆਇਤ 1, 2. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਹੁਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਵਿਖੇ ਵਾਕ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਹੋਰਨਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਜਾਰੀ ਸੀ (7:25; 8:1; 12:1; 16:1)। ਇੱਥੇ, ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਚਰਚਾ ਦੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚਲੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਫਿਰ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਜਿਨਸੀ ਜਾਂ ਯੋਨ ਸੰਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਗੱਲ ਸੀ।

6:12, 13 ਵਿਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, NRSV ਦੇ ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਨੇ ਸ਼ਬਦਾਂ "ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਨਾ ਛੂਹੇ" ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣ-ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਅਨੁਵਾਦ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤਕ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਵਾਕ ਜਿਸ ਦਾ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਇੱਕ ਨਾਅਰਾ ਸੀ ਜੋ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਕਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਝਗੜੇ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਅਰਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ "ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਚਿਤ ਹਨ" (6:12) ਅਤੇ "ਭੋਜਨ ਪੇਟ ਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਪੇਟ ਭੋਜਨਾਂ ਦੇ ਲਈ" (6:13), ਭੁੱਖਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਹੋਰਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਨਾਅਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ: **ਭਈ ਪੁਰਖ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਨਾ ਛੋਹੇ।** ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਨਾਅਰੇ ਜਿਨਸੀ ਇੱਛਾ-ਪੂਰਤੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਤੀਸਰੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤਿਆਗੀ ਜੀਵਨ-ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਲਈ ਬੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ NRSV ਦੇ ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣ-ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ ਉਚਿਤ ਸੀ।

"ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਨਾ ਛੋਹੇ" ਇੱਕ ਸੁਭਾਵਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਸੂਲ ਨੇ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਵਰਤਿਆ। ਕਲੀਸਿਆ ਵਿਚ ਇੱਛਾ-ਪੂਰਤੀ ਦੇ ਉਲਟ ਸਵੈ-ਤਿਆਗ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਬਹਿਸ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਮਸਲੇ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਕੌਣ ਸਹੀ ਸੀ? ਇੱਛਾ-ਪੂਰਤੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸੰਬੋਧਤ ਕਰ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਤਿਆਗ ਵੱਲ ਲਾਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ (6:12, 13), ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਨਾਅਰੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪਰਗਟ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਪਰਿਮਾਪ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸੰਪੂਰਣ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਇਆ।

ਕਲੀਸਿਆ ਵਿਚਲੇ ਤਰਕਾਂ ਨੂੰ ਨਾਅਰੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਬਦਲ ਕੇ ਇਸ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚ ਇੱਕ ਠੋਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸੀ: “ਕੀ ਵਿਆਹ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ, ਜਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਆਰੇ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?” ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ: “ਕੀ ਜਿਨਸੀ ਸੰਜਮ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਿਨਸੀ ਇੱਛਾ-ਪੂਰਤੀ ਤੋਂ ਬੇਹਤਰ ਹੈ?” ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਤ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹਲਕੇ ਤੌਰ ਤੇ ਲਿਆ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਵਿਆਹ ਵਿਚਲੇ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਅੱਛਾਈ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸੰਜਮ ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਗੁਣ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, . . . **ਹਰੇਕ ਪੁਰਖ ਆਪਣੀ ਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਪਣੇ ਹੀ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਰੱਖੇ** (7:2)।

ਇਸ ਵਾਕ “ਪੁਰਖ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ ਜੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਨਾ ਛੋਰੇ” (7:1) ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਦੱਸਿਆ: ਸਰੀਰਕ ਇੱਛਾ ਤੀਬਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਅਨੈਤਿਕਤਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਵੇਸਵਾਵਾਂ ਦਾ ਆਸਰਾ ਲੈਣ (6:15) ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਚੋਣ ਕਰਨੀ ਪਵੇ ਤਾਂ ਵਿਆਹ ਮਸੀਹੀ ਵਰਤਾਰਾ ਸੀ। ਰਿਚਰਡ ਬੀ. ਹੋਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਜੋੜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਤਿਰਛੇ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ, ਆਇਤ 1 ਅਤੇ 2 ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ:

ਹੁਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਵਿਖੇ ਤੁਸਾਂ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੀ ਖਾਤਰ ਵਿਆਹ ਹੋਏ ਜੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, “ਭਈ ਪੁਰਖ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ ਜੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਨਾ ਛੋਰੇ।” ਪਰੰਤੂ – ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਵਾਸਤਵਿਕ ਹੈ – ਹਰਾਮਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹਰੇਕ ਪੁਰਖ ਆਪਣੀ ਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਪਣੇ ਹੀ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਰੱਖੇ।²

ਇਹ ਵਰਣਨ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਹਿਦਾਇਤ ਦੇ ਨਿਚੋੜ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਆਦਰ ਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ ਜੋ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਜਿਨਸੀ ਮੇਲ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਵਿਆਹ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਵਿਚ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਅਸੀਸ ਹੈ।

1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 4:1-8 ਦੀਆਂ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਵਚਨ ਦੇ ਇਸ ਭਾਗ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿਚ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹਨ। ਵਾਈਨ ਏ. ਮੇਕਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵਚਨ ਦੇ ਦੇਵਾਂ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਆਮ ਨਿਯਮ “*ਪੌਰਨਿਆ* (ਕਾਮੁਕਤਾ)’ [ਵਿਭਚਾਰ] ਹੈ, ਇਹ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਸਰੀਰਕ ਸੰਬੰਧਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਬਦ ਹੈ।” ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਨਿਯਮ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਇੱਕੋ ਵਿਆਹ ਦੇ ਨੇਮ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੋਲੇਨਿਸਟਿਕ (ਯਹੂਦੀ ਮਤ) ਅਤੇ ਰੋਮੀ ਸਮਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚ *ਪੌਰਨਿਆ* ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਆਦਰਸ਼ ਅਤੇ ਸਧਾਰਣ ਸਾਧਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।”³ ਐੱਫ. ਐੱਫ. ਬਰੂਸ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸਹੀ ਸੀ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਇੱਕ *ਐਡ ਹੋਮੀਨੇਮ* (ਤਰਕਸੰਗਤ ਦੀ ਬਜਾਇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ) ਤਰਕ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਦੇ

ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ “ਵਿਭਚਾਰ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਇਲਾਵਾ [ਵਿਆਹ] ਦਾ ਕੋਈ ਉੱਚ ਮਕਸਦ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।” ਜਿਨਸੀ ਅਤੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਸਲਾਹ ਵਿਚ ਸੁਰੂਆਤੀ ਬਿੰਦੂ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਇੱਕ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਖ ਵਿਚਲੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਵਿਆਹ ਵਿਚ, ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਪ੍ਰੇਮ, ਸੰਬੰਧ, ਅਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹਨ (ਵੇਖੋ ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:25)।

ਆਇਤ 3. ਜੇਕਰ ਪਤੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦੇ ਵਿਚ ਜਿਨਸੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਮਨੁੱਖੀ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਬੁਨਿਆਦੀ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ। ਜਿਨਸੀ ਸੰਜਮ ਆਦਮੀ ਜਾਂ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, **ਪਤੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਹੱਕ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਪਤਨੀ ਪਤੀ ਦਾ**, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਫਰਜ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਇਸਤਰੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜਿਨਸੀ ਪੂਰਤੀ ਨੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅਸੀਸ ਪਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਆਇਤ 4. ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਿ ਨਾ ਹੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਨਾ ਹੀ ਪਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਤੇ ਸੰਪੂਰਣ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁਰਖ-ਪਰਧਾਨ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਵਿਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪਤੀ ਨੂੰ ਪਤਨੀ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਪੁਰਖਾਂ ਲਈ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੋਰ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ।

ਰਸੂਲ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੇ ਪਤੀਆਂ ਅਤੇ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਾਨ ਬਣਾਇਆ: **ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੇਹੀ ਉੱਤੇ ਵੱਸ ਨਹੀਂ . . . ਅਤੇ ਇਸ ਤਰਾਂ ਪਤੀ ਨੂੰ ਭੀ ਆਪਣੀ ਦੇਹੀ ਉੱਤੇ ਵੱਸ ਨਹੀਂ . . .**। ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਦਾ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਅੰਗ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਆਤਮ ਸਮਰਪਣ ਕਰਦਾ ਜਾਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਿਨਸੀ ਪਰਗਟਾਵਾ ਆਪਸੀ ਹੈ; ਲਿੰਗਕ ਪਰਗਟਾਵੇ ਆਪਸੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਇਹ ਮੰਜੂਰੀ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਜਾਂ ਰੋਕੇ ਜਾਣ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਦੋਵਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਅਤੇ ਇੱਛਾਵਾਂ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਆਦਰ ਬੁਨਿਆਦੀ ਹਨ।

ਆਇਤ 5. ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰੱਖ ਕੇ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਿੱਧੀ ਮਨਾਹੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ: **ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਏ ਤੋਂ ਅੱਡ ਨਾ ਹੋਵੋ।** ਇੱਕ ਪਾਬੰਦੀ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਦੋ ਕਿਸਮ ਦੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਹੁਕਮ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਲੋਕ ਉਹ ਕੰਮ ਕਦੀ ਸ਼ੁਰੂ ਨਾ ਕਰਨ ਜਿਸ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਇਹ ਹੁਕਮ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣ। ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇਵੇਂ ਕਿਸਮ

ਦੀਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭੇਦ ਕਰਦੀ ਹੈ; ਪਰ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜੋ ਉਹ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ($\mu\eta\ \alpha\pi\omicron\sigma\tau\epsilon\rho\epsilon\iota\tau\epsilon$, *ਮੀ ਅਪੋਸਟੋਰਾਈਟ*) ਪਤੀ ਜਾਂ ਪਤਨੀਆਂ ਜਿਸ ਹੱਦ ਤਕ ਇੱਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਅਯੋਗ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਖੁਦ ਨੂੰ ਚਲਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਸੀਹ ਨੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਗੂੜ੍ਹ ਸੰਬੰਧ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਹੈ। ਸੈਕਸ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ ਤੇ ਬੁਰਾ ਜਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਸੀ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਤਾਨ ਉਤਪੰਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਰਸੂਲ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਆਮ ਨਿਯਮ ਤੋਂ ਪਾਰ ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਉੱਠਿਆ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਜੇੜਾ ਬੇੜੇ ਚਿਰ ਲਈ ਅਰ ਇਹ ਵੀ ਤਦ ਜੇ ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਹੋਵੇ ਆਪਸੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਹਲ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਅਪਵਾਦ ਨੂੰ ਚੁੱਕਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੁਝ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੋੜਿਆਂ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਜੋੜਿਆਂ ਵਿਚ ਹਾਨੀ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਲੱਭੀ; ਅਸਲ ਵਿਚ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜੇੜੇ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਵਿਚ ਬੰਨ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਖ ਨੂੰ ਇੱਕਤਰਫਾ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਦੋਵਾਂ ਪੱਖਾਂ ਨੇ ਆਪਸੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਆਤਮਿਕ ਵਿਕਾਸ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪਾਬੰਦੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਵਿਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ 7:2 ਵਿਚ ਬਣਾਏ ਆਪਣੇ ਬਿੰਦੂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚ ਕੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਇਸਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਖਾਂ ਵਿਚ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਜਿਨਸੀ ਭੁੱਖ ਜਾਂ ਲਾਲਸਾ ਰੱਖੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸ਼ਤਾਨ ਨੇ ਲਾਲਸਾ ਨੂੰ ਵਰਤਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਵਰਤਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇਗਾ, ਤਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਪਾਪ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਦੇ ਸਕੇ। ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਸਮਾਂ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਣ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਰੋਧੀ, ਸ਼ਤਾਨ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ [ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ] ਅਸੰਜਮ ਦੇ ਕਾਰਨ [ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ] ਪਰਤਾਵੇ ਵਿਚ ਪਾਵੇ।

ਆਇਤ 6. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਪਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਹੁਕਮ ਦੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਬਦ “ਇਹ” ਵਿਆਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਸਲਾਹਾਂ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ, ਪੌਲੁਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ “ਰਿਆਇਤ” ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣਾ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਵਾਉਣਾ, “ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਦਾਨ” (7:7) ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਵਧੇਰੇ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਿਚ, “ਇਹ” ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਸਰੇ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਸਕਣ। ਰਸੂਲ ਨਾ ਤਾਂ ਇਸ ਅਭਿਆਸ ਦੀ ਸਲਾਹ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਰਸੂਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਸੰਜਮ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਜਾਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਨਿਜੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਇਕਦਮ ਇੱਕ ਨਿਜੀ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ “ਪਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਹੁਕਮ ਦੇ ਢੰਗ ਦੇ ਨਾਲ” ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸੰਜਮ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੋਰ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਗੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਵਿਆਹ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਵਿਚਲੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇ, ਜੀਵਨ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦਰਯੋਗ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਤਰੀਕਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 7. ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, **ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਹੋਣ ਜਿਹੇ ਜਿਹਾ ਮੈਂ ਆਪ ਹਾਂ**, ਤਾਂ ਜ਼ਾਹਿਰ ਤੌਰ ਤੇ ਉਹ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਅਣਵਿਆਹੇ ਰਹਿਣ। ਵਿਆਹ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਪੱਖ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਬਿਆਨ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ? ਸ਼ਾਇਦ ਰਸੂਲ ਦਾ ਅਰਥ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜਿਨਸੀ ਲਾਲਸਾ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ: ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਹਟਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਜੀਵਨ ਲਈ ਹਾਨੀਕਾਰਕ ਤਾਕਤਾਂ ਵਿਆਹ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਇਕੋ ਸਮੇਂ ਇਕੱਠ ਰੱਖ ਸਕਣ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਾ ਦੇਣਗੀਆਂ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਉੱਤੇ ਜਿਸ ਵਿਚ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਲਈ ਸੰਜਮ ਦੀ ਕਮੀ ਸੀ ਕੋਈ ਆਤਮਿਕ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਹਰੇਕ ਨੇ ਆਪੇ ਆਪਣਾ ਦਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਪਾਇਆ ਹੈ।** ਸੰਜਮ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਹੋਰ ਵੀ ਸੰਪੂਰਣ ਰੀਤਿ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਵਿਹਾਰਿਕ ਸੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵਿਹਾਰਿਕ ਹੋਵੇ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਭਾਵਨਾ ਇਹ ਸੀ, ਕਿ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚਲੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਜੇ ਬੋਝ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰਵਾਉਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਸੀ (ਵੇਖੋ 7:26)।

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਅੰਤਿਮ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਵਿਚ, ਦੋ ਬਿੰਦੂਆਂ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। (1) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਪੁਰਖਾਂ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਵਿਚ ਜਿਨਸੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਤਾਨ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਲਾਲਸਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸਾਧਨ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। (2) ਨਾ ਹੀ ਦੂਸਰੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਜਿਨਸੀ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਨਾ ਹੀ ਜਿਨਸੀ ਲਾਲਸਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਦੂਸਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟਣਾ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਲਈ ਗ੍ਰਹਿਣਯੋਗ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਹੈਕਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਸਰੀਰ (6:19; ਵੇਖੋ 3:16), ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ 1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 4:3)।

“ਅਣਵਿਆਹਿਆਂ,” “ਵਿਧਵਾਵਾਂ,” ਅਤੇ “ਵਿਆਹਿਆਂ ਹੋਇਆਂ” ਦੇ ਲਈ ਸਲਾਹ (7:8-11)

ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇੱਕ ਸਧਾਰਣ ਨਿਯਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰਵਾਉਣਾ ਬੇਹਤਰ ਹੈ (ਵੇਖੋ 7:27)। ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਹੀ, ਉਸ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚਲੇ ਸਮਾਜਿਕ, ਆਤਮਿਕ, ਅਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਿਕ ਮਤਭੇਦਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ (7:7)। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵਿਆਹ ਪਾਪ ਹੈ; ਵਿਆਹ ਵਿਚਲੇ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਬਣਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜੇ ਉਸ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਉਸੇ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਹੀ ਬਣਿਆ ਰਹਿਣਾ ਉੱਤਮ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ 7:17-24 ਵਿਚ ਇਸ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਕੀਤਾ। ਭਾਵੇਂ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਅਣਵਿਆਹਿਆ ਹੋਵੇ, ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਉੱਤਮ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸੇ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਰਹੇ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚ ਉਸ ਇਸਤਰੀ ਜਾਂ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ (7:24)। ਕਿਸੇ ਇਸਤਰੀ ਜਾਂ ਪੁਰਖ ਦੀ ਬਾਹਰੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ। ਮੁਕਤੀ, ਅਨੰਤ ਜੀਵਨ ਦੀ ਆਸ, ਇਸ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਆਪਕ ਰੂਪ-ਰੇਖਾ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖਾਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਉਹ ਹਦਾਇਤਾਂ ਜੋ ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਪਰ ਮੈਂ ਅਣਵਿਆਹਿਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਵਿਧਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਓਹਨਾਂ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੈ ਭਈ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਰਹਿਣ ਜਿਹੇ ਜਿਹਾ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਪਰ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜਤ ਸਤ ਦਾ ਬਲ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਓਹ ਵਿਆਹ ਕਰ ਲੈਣ ਕਿਉਂ ਜੇ ਸੜਨ ਨਾਲੋਂ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ¹⁰ਪਰੰਤੂ ਗ੍ਰਿਸਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਤਗੀਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਮੈਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪ੍ਰਭੂ, ਜੋ ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਅੱਡ ਨਾ ਹੋਵੇ। ¹¹ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਅੱਡ ਹੋਵੇ ਵੀ ਤਾਂ ਅਣਵਿਆਹੀ ਰਹੇ ਅਥਵਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰ ਲਵੇ ਅਤੇ ਪਤੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਨਾ ਤਿਆਗੇ।

ਆਇਤ 8. ਪੌਲੁਸ ਨੇ 7:25-31 ਵਿਚ ਕੁਆਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ 7:39, 40 ਵਿਚ ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਤ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਤੇ ਅਣਵਿਆਹਿਆਂ ਨੂੰ [τοις ἄγαμοις, ਟਾਸ ਐਗਾਮੋਇਸ] ਅਤੇ ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤੇ? ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਮਸੀਹੀ, ਅੱਜ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ “ਅਣਵਿਆਹੇ” ਸਨ। ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਜਵਾਨ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੀ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਪਰ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਤਲਾਕ ਹੋਇਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚਲੇ ਸਾਰੇ ਅਣਵਿਆਹੇ ਲੋਕ ਕੁਆਰੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਕੀ ਉੱਥੇ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਰਸੂਲ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਅਣਵਿਆਹੇ, ਗ਼ੈਰ-ਕੁਆਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸਮੂਹ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਇਤਫਾਕ ਸੀ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅਣਵਿਆਹਿਆਂ ਨੂੰ ਉਹੀ ਸਲਾਹਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਨੇ “ਵਿਧਵਾਵਾਂ” ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਸ਼ਾਇਦ ਨਹੀਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੁਆਰੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਅੰਸ਼ ਵਿਚ

ਅਣਵਿਆਹੇ ਅਤੇ ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਉਹ ਇਸਤਰੀਆਂ ਜਾਂ ਪੁਰਖ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। “ਅਣਵਿਆਹਿਆ” ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਖਾਂ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਮਰ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹੋਣ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਸੌਖਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ 7:7 ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਦੁਹਰਾਇਆ ਸੀ। ਅਣਵਿਆਹਿਆਂ ਅਤੇ ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ, ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, . . . ਜੋ ਓਹਨਾਂ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੈ ਭਈ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਰਹਿਣ ਜਿਹੇ ਜਿਹਾ ਮੈਂ ਹਾਂ, ਅਰਥਾਤ, ਕੁਆਰੇ।

ਆਇਤ 9. ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਰੰਡੇ ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਲਈ ਅਣਵਿਆਹੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਮੁੜ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣਾ ਵੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿਚ, **ਜਤ ਸਤ ਦੇ ਬਲ** ਦੀ ਘਾਟ ਪਾਪ ਦੇ ਅਤਿ-ਭੇਗ ਦੇ ਵਿਚ ਯੋਗਦਾਨ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। “ਆਤਮ-ਨਿਯੰਤਰਣ” (ἐγκράτεια, ਐਂਕ੍ਰਾਟਿਆ) ਗਲਾਤੀਆਂ 5:23 ਵਿਚ ਆਤਮਾ ਦੇ ਫਲਾਂ ਅਤੇ 2 ਪਤਰਸ 1:6 ਵਿਚਲੇ ਮਸੀਹੀ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਸੂਚੀ ਦੇਵਾਂ ਵਿਚ ਸਾਂਝਾ ਗੁਣ ਹੈ।⁵ ਇੱਕ ਅਣਵਿਆਹਿਆ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਆਤਮ-ਸੰਜਮ ਦੀ ਘਾਟ ਹੋਵੇ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲਿੰਗੀ ਪਰਗਟਾਵੇ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਪਾਪ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜੇਕਰ ਪੌਲੁਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਖਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਪੁਰਖਾਂ ਨੇ ਵੇਸਵਾਵਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਤਮ-ਸੰਜਮ ਦੀ ਕਮੀ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਨਾ ਮੰਨਣ ਯੋਗ ਢੰਗ ਹੈ (ਵੇਖੋ 6:15-20)। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਸਵੈ-ਨਿਯੰਤਰਣ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮੁੜ ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਸੜਨ ਨਾਲੋਂ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ।** NASB ਤਿਰਛੇ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ “ਜਨੂੰਨ ਨਾਲ” ਨੂੰ ਜੋੜਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕੇ ਕਿ ਅਨੁਵਾਦਕ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਇਤ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਤਰੀਕਾ ਕੀ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਅੱਗ ਅਤੇ ਸੜਨਾ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਅਕਸਰ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ (ਵੇਖੋ, ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਮੱਤੀ 3:11, 12)। ਜਨੂੰਨ ਰੰਡੇ ਪੁਰਖਾਂ ਨੂੰ ਸਾੜ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਿਆਂ ਦੇ ਵੇਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਅਨੰਤ ਜੁਦਾਈ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੌਲੁਸ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਲੋਕ ਜਿਨਸੀ ਪਾਪ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਨੂੰਨ ਵਿਚ ਸੜਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਵਿਆਹ ਕਰ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅੰਸ਼ ਵਿਚ, ਰਸੂਲ ਨੂੰ ਨੈਜਵਾਨ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਾਲਸਾ ਵਿਚ ਸੜਨ ਦੀ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਸਿਆਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸਵੈ-ਸੰਜਮ ਦੀ ਕਮੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਨੈਜਵਾਨ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜਿਨਸੀ ਲਾਲਸਾਵਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਆਇਤ 10, 11. ਪੌਲੁਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਅਜਿਹੇ ਕੋਈ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਜੋ ਵਿਧਵਾ ਇਸਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਮਰ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹੋਣ, ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਪਤੀਆਂ ਅਤੇ ਪਤਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਸਥਿਰਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਾਇਦਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। **ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਅੱਡ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਪੁਰਖ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਤਿਆਗੇ।**

ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋਲੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਇੱਕ ਰਸੂਲ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸੇਧ ਦੇ ਨਾਲ, ਰਸੂਲ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਪੂਰਣ ਸਨ (ਵੇਖੋ 7:40)। ਆਪਣੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ, ਕਲੀਸਿਆ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਨੂੰ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਰਸੂਲ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਵਿਆਹ ਵਿਚਲਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕੋ ਸਾਥੀ ਮਸੀਹੀ ਸੀ (7:12-16), ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 10 ਅਤੇ 11 ਆਇਤ ਵਿਚ ਜਿਹੜੇ ਵਿਆਹ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਮਸੀਹੀ ਜੋੜੇ ਸਨ। ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਥੀ ਨੇ ਨਾਲ ਦੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ (7:11)। ਤਲਾਕ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਰ ਕੋਈ ਜੋ ਇਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਲਾਕ ਇਸ ਕਾਰਨ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਆਰਾਪਣ ਵਿਆਹ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਪਵਿੱਤਰ ਦਸ਼ਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਗਲਤ ਸੀ। ਵਿਆਹ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਦਾ ਵਿਛਾਉਣਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ (ਵੇਖੋ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13:4)।

ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਕਹਿਣ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕਿ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲੋਕ ਗਲਤੀਆਂ ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਧਾਰਣ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਅੱਡ ਹੋਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣਾ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੈ: (. . . ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਅੱਡ ਹੋਵੇ ਵੀ ਤਾਂ ਅਣਵਿਆਹੀ ਰਹੇ ਅਥਵਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰ ਲਵੇ)। ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਉਹ ਅਣਵਿਆਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁੜ ਸੁਲਾਹ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਉਸ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਪਵਾਦ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਜੇ ਪਤਨੀ ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਹੀ ਪਤੀ ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਨ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ।

ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੇ ਲਈ ਸਲਾਹ ਜੋ ਇੱਕ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਵੇ (7:12-16)

ਯੂਨਾਨੀ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪੁਰਖ-ਪਰਧਾਨ ਸਮਾਜ ਵਿਚ, ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਧਰਮ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਧਰਮ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਸੀ – ਜਿਵੇਂ ਪਤਨੀ, ਬੱਚਿਆਂ, ਅਤੇ ਦਾਸਾਂ ਦਾ। ਕੁਰਨੇਲਿਯੂਸ (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 10:24, 48) ਅਤੇ ਫਿਲਿੱਪੀ ਦਰੋਗਾ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 16:33) ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਸਮੇਤ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਮ ਯੂਨਾਨੀ ਧਰਮ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿਚ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਨਵੇਂ ਦੇਵਤੇ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਪੱਤਰੀ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, “. . . ਯਥਾ ਬਾਹਲੇ ਦਿਓਤੇ ਅਤੇ ਬਾਹਲੇ ਸੁਆਮੀ [ਸਨ] ਹਨ” (8:5)। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ, ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀਆਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਚਰਚਾ ਤੋਂ ਵੱਖ ਵੱਖ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਤਕ ਸਾਰੇ

ਇੱਕੋ ਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਧਰਮਾਂ ਵਿਚ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਵਤੇ ਨੂੰ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦੀ।

ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀਅਤ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਭਿਆਨਕ ਵਿਰੋਧ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਉਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਿਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੇ ਬਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿਚਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੰਦਰਾਂ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਜਾਣਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿਉਹਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਧਰਮ-ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਵਿਚ ਭਾਗ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਸੱਦੇ ਸਨ। ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਲਈ, ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਮੰਦਰਾਂ ਦੇ ਦੇਵਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਤਸਵੀਰ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜਦੋਂ ਵਿਆਹ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚਲਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕੋ ਸਾਥੀ ਮਸੀਹੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਤਨਾਅ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕੋ ਧਰਮ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਜੋੜਿਆਂ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦੀ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵੱਲ ਮੁੜਣਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੇਵਤੇ ਨੂੰ ਜੋੜਣਾ ਮਾਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਅਣਵਿਆਹਿਆ ਵਿਅਕਤੀ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਸਲਾਹ "ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ" ਨੂੰ ਮੰਨ ਸਕਦਾ ਸੀ (7:39); ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਮਨ ਪਰਿਵਰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਜਾਂ ਪਤਨੀ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਹੀ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿ ਇਸ ਗੜਬੜੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਲਈ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਇਹ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇ? ਕੀ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਦੇ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾਗੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ? ਕੀ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਗਏ ਪੱਤਰ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕ ਜਿਸ ਸਮਾਜਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

¹²ਪਰ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਮੈਂ ਹੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਜੇ ਕਿਸੇ ਭਰਾ ਦੀ ਬੇ-ਪਰਤੀਤ ਪਤਨੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਵੱਸਣ ਨੂੰ ਪਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪੁਰਖ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਤਿਆਗੇ। ¹³ਅਤੇ ਜਿਹੜੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਬੇਪਰਤੀਤ ਪਤੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਨੂੰ ਪਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਨਾ ਤਿਆਗੇ। ¹⁴ਕਿਉਂ ਜੇ ਬੇਪਰਤੀਤ ਪਤੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਬੇਪਰਤੀਤ ਪਤਨੀ ਉਸ ਭਰਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਈ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਲ ਬੱਚੇ ਅਸੁੱਧ ਹੁੰਦੇ ਪਰ ਹੁਣ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ¹⁵ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਬੇਪਰਤੀਤ ਅੱਡ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅੱਡ ਹੋਣ ਦੇਹ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭਰਾ ਯਾ ਭੈਣ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸੁਲ੍ਹਾ ਦੇ ਲਈ ਸੱਦਿਆ ਹੈ। ¹⁶ਹੇ ਪਤਨੀਏ, ਤੂੰ ਕਿੱਕਰ ਜਾਣਦੀ ਹੈਂ ਜੇ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਬਚਾ ਲਵੇਂਗੀ? ਅਥਵਾ ਹੇ ਪਤੀ, ਤੂੰ ਕਿੱਕਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ ਜੇ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ

ਨੂੰ ਬਚਾ ਲਵੇਂਗਾ?

ਆਇਤ 12. ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਤੋਂ ਉਲਟ ਜਿਸ ਵਿਚ ਵਿਆਹੇ ਦੋਵੇਂ ਸਾਥੀ ਮਸੀਹੀ ਸਨ, ਇੱਕ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹੇ ਗਏ ਮਸੀਹੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਮਸੀਹ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਵਿਚ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਸੀ। ਪਰ, ਮਸੀਹ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋ ਕੇ (2:13), ਉਸ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਹਾਲਤ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸੰਕੋਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਰਸੂਲ ਦਿਆਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਖੜਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਰਸੂਲ ਨੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਆਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ (7:8, 9)। ਰਸੂਲ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਆਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਸੀ (7:10, 11)। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸ ਨੇ “ਅਣਵਿਆਹਿਆਂ ਅਤੇ ਵਿਧਵਾਂ” ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ (7:8, 9)। **ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਨੂੰ** ਉਹ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਨੁਮਾਨ ਹੈ, ਕਿ ਰਸੂਲ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਰਸੂਲ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ 7:10, 11 ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਥਨ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ: ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਅੱਡ ਨਾ ਹੋਵੇ (“[ਉਸ ਨੂੰ] ਦੂਰ ਨਾ ਭੇਜੋ; 7:13”), ਅਤੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਪਰ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਦੇਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਦੀਆਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿਚ ਵਿਆਹ ਅਤੇ ਤਲਾਕ ਦੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿਚ ਘੱਟ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਡੇਵਿਡ ਈ. ਗਾਰਲੈਂਡ ਨੇ ਵੇਖਿਆ, “ਵਿਆਹ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਉਦੋਂ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਵਿਆਹ ਵਿਚਲੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨੂੰ ਆਪਸੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਧਿਰ ਨੇ ਇਕਤਰਫ਼ਾ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਏਕਤਾ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਇੱਕ ਧਿਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਘਰ ਛੱਡ ਜਾਣਾ ਕਾਫੀ ਸੀ।”⁶

ਆਇਤ 13. ਉਹ ਸਲਾਹ ਜੋ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਵਿਆਹ ਇੱਕ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸਲਾਹ ਉਲਟ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਵੀ ਉਸੇ ਗੀਤਿ ਦੇ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਇੱਕ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਪਤੀ ਜਾਂ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਨਿਰੰਤਰ ਵਿਆਹ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਬਣੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਨਾਕਾਰਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਪਤੀ ਆਪਣੀ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ “ਨਾ ਤਿਆਗੋ” (μη ἀφίετω, *ਮੀਆਂ ਫੀਆਟੇ*; 7:12) ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ [ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ] ਪਤੀ ਨੂੰ ਨਾ ਤਿਆਗੋ (μη ἀφίετω, *ਮੀਆਂ ਫੀਆਟੇ*)। ਦੋਵੇਂ ਵਾਕ ਇੱਕੋ ਯੂਨਾਨੀ ਵਾਕ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹਨ।

ਆਇਤ 14. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵਿਆਹ ਵਿਚਲਾ ਇੱਕ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਾਥੀ ਦੂਸਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਾਥੀ ਦੇ ਦੁਆਰਾ **ਪਵਿੱਤਰ** ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਾਕਾਰਾਤਮਕ

ਟਿੱਪਣੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅੰਸ਼ ਪਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਲਪਨਿਕ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਸਰੀਰ “ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਹੈਕਲ” ਹੁੰਦੀ ਹੈ (6:19)। ਉਸ ਨੇ ਵੇਸਵਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ, ਹੋਰਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਗ੍ਰਹਕ “ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੇਹੀ” ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (6:16)। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਇੱਕ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਾਥੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਇਸਤਰੀ ਜਾਂ ਪੁਰਖ ਉਸ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਹੋ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਨਰਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ? ਕੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਬੇਹਤਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੇ ਦੇਵੇ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇ? ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਨਹੀਂ।” ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ “ਸੇ ਮਰਦ . . . ਆਪਣੀ ਤੀਵੀਂ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਰਹੇਗਾ” (ਉਤਪਤ 2:24) ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਬਿਆਨ “ਸੇ ਜੋ ਕੁਝ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਉਹ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਅੱਡ ਨਾ ਕਰੇ” (ਮੱਤੀ 19:6) ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ। ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਚੋਣ ਸੀ, ਵਿਆਹ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਸਾਥੀ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਅਤੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਗੂੜ੍ਹ ਸੰਬੰਧ ਮਸੀਹੀ ਸਾਥੀ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ “ਸ਼ੁੱਧ” (ἡγίασται, *ਹੇਜੀਆਸਟਾਈ*) ਸੀ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ, ਵਸਤੂ, ਜਾਂ ਵਿਹਾਰ ਉਸ ਸਮੇਂ “ਸ਼ੁੱਧ” (ἀγιάζω, *ਹਗਿਆਜ਼ੋ*) ਤੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਢੁੱਕਵਾਂ ਹੋਵੇ। “ਇਹ ਸ਼ੁੱਧ ਹੈ” ਕਹਿਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, “ਇਹ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ।” ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਅਤੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਪਤੀ ਜਾਂ ਪਤਨੀ ਵਿਚਲੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਾਥੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਾਨਤਾ ਅਤੇ ਅਸੀਸ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਵਿਆਹ ਵਿਚਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਥੀ ਮਸੀਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਕੀ ਦੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚਲੇ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ, ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਲਈ ਜੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸਨ, ਉਹ ਸਿਰਫ ਅਕਾਦਮਿਕ ਰੂਚੀ ਦੇ ਹੀ ਰਹੇ ਸਨ। ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਵਿਆਹੇ ਅਤੇ ਅਣਵਿਆਹੇ ਲੋਕ ਪਾਪ ਵਿਚ ਗੁਆਚ ਗਏ ਸਨ। ਗੁਆਚੇਪਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਰਨਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਉੱਤੇ ਵੱਡਾ ਅਸਰ ਪਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵਿਆਹ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਜਾਂ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਕਮੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪਾਪ ਦੀ ਦਲਦਲ ਦੇ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਗੁਜ਼ਾਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਅੱਡ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਅਨੰਤ ਜੀਵਨ ਦੀ ਆਸ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਆਹ ਵਿਚਲਾ ਗੂੜ੍ਹਾ ਸੰਬੰਧ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਜਦੋਂ ਵਿਆਹ ਦੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋਵੇਂ ਸਾਥੀ ਮਸੀਹੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਸੀ ਕਿ ਵਿਆਹ ਸੰਬੰਧ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਹੀਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸਤਰੀ ਜਾਂ ਪੁਰਖ ਬਚਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਿਆਹ ਵਿਚਲੇ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਪੈਲੁਸ ਆਪਣੇ ਤਰਕ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਵਿਆਹ ਵਿਚਲਾ ਘੱਟੇ ਘੱਟ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਬੱਚੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਿੰਦੂ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ, ਰਸੂਲ ਪਵਿੱਤਰ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਤੁਲਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇੱਕ ਵਿਆਹੁਤਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਅਤੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਵਿਚਲੇ ਗੂੜ੍ਹ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਨਾ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ **ਬਾਲ ਬੱਚੇ**, ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਵਾਂਗ, **ਅਸ਼ੁੱਧ** ਹੁੰਦੇ। ਪੈਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਅਸ਼ੁੱਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਖਾਰਿਜ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੇ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਪਾਪ ਵਿਚ ਜੰਮਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੈਲੁਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਨੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਬੋਲਿਆ ਸੀ। ਨਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਜਿਹੜੀ ਜਾਨ ਪਾਪ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਹੀ ਮਰੇਗੀ।" "ਪੁੱਤ੍ਰ ਪਿਉ ਦੀ ਬਦੀ ਨਾ ਚੁੱਕੇਗਾ, ਨਾ ਪਿਉ ਪੁੱਤ੍ਰ ਦੀ ਬਦੀ ਚੁੱਕੇਗਾ" (ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 18:20)। ਨਾ ਹੀ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਨਾ ਹੀ ਪੈਲੁਸ ਨੇ ਨਿਜੀ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਚ ਸਥਾਂਤਰਣ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਐਨਥਨੀ ਸੀ. ਹੈਲਟਨ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਘੱਟੇ ਘੱਟ ਵਿਆਹ ਵਿਚਲਾ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਮਸੀਹੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵਨ ਗੁਜ਼ਾਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਆਪਣੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਾਥੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸਕਤੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।⁷ ਜਦੋਂ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੇਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮਸੀਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਅਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਸਿੱਖਿਆ, ਅਗਵਾਈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਵਿਚ ਪੈਲੁਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਘਰ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ, ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਸਾਕਾਰਾਕਮਕ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਘੱਟੇ ਘੱਟ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਮਸੀਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਾ ਹੀ ਗੂੜ੍ਹ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਗਰਭ ਵਿਚ ਧਾਰਣ ਕਰਨਾ ਹੀ ਅਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਦੂਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 15. ਪੈਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ ਕਿ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀ ਸਾਥੀ ਗੈਰ-ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਅਰਥਾਤ, ਉਹ ਇਸਤਰੀ ਜਾਂ ਪੁਰਖ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਪਰ, ਪੈਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, ਜੇ ਉਹ ਬੇਪਰਤੀਤ ਅੱਡ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅੱਡ ਹੋਣ ਦੇਗ। ਜੇਕਰ ਗੈਰ-ਮਸੀਹੀ ਸਾਥੀ ਵੱਖ ਹੋਣ ਨੂੰ ਚੁਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਖੇਦ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਅੱਡ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਲਗਾਤਾਰ ਵਿਆਹ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿਚ ਬੱਝਿਆ ਰਹੇ। ਪੈਲੁਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅੱਡ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਸੀਹੀ ਸਾਥੀ "ਬੰਧਨ ਦੇ ਵਿਚ" ਹੈ, ਪਰ ਵਿਆਹ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਕੀ ਅਤੇ ਕਿਹੜੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਬੰਧਨ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਵਿਆਹ ਬੰਧਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ? ਵਿਆਹ ਦੇ ਬੰਧਨ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਅਹਿਸਾਨ ਦੀ

ਭਾਵਨਾ ਇੱਕ ਘਟੀਆ ਅਧਾਰ ਹੈ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵਿਆਹ ਵਿਚਲੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਦੇ ਬੰਧਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਾਥੀ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਾਥੀ ਹੁਣ ਬੰਧਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਸਮਾਜਿਕ (ਨਾ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀਗਤ) ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਅੱਡ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਮਸੀਹੀ ਪਤੀ ਜਾਂ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਸਮਾਜਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਪੂਰਾ ਜ਼ੋਰ ਲਗਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ **ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸੁਲ੍ਹਾ ਦੇ ਲਈ ਸੱਦਿਆ ਹੈ।** ਇੱਕ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਜੇ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਸਾਥੀ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿਚ ਬੱਧਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਜ਼ੋਰ ਲਗਾ ਦੇਣਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਮਾਰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅੰਸ਼ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅੱਡ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਮਸੀਹੀ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਅਜ਼ਾਦ ਹੈ। ਅੱਡ ਹੋਣ ਨੂੰ ਕਦੀ ਕਦੀ “ਪੈਲੀਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ” ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਤਲਾਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਸੂਲ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਸੋਚਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ “ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਅੱਡ ਨਾ ਹੋਵੇ” (7:10) ਅਤੇ “ਪਤੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਨਾ ਤਿਆਗੇ” (7:11)। ਉਹ ਜੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਤੋਂ ਅੱਡ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ “ਅਣਵਿਆਹੀ ਰਹੇ ਅਥਵਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰ ਲਵੇ” (7:11)। ਇੱਕ ਤਿਆਗੇ ਹੋਏ ਮਸੀਹੀ ਦੀ ਇਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਪਤੀ ਜਾਂ ਪਤਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਆਪਣੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਢੁੱਕਵਾਂ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। “ਅਧਿਆਇ 15 ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਸਧਾਰਣ ਤੌਰ ਤੇ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਆਹ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਤਲਾਕ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਬੰਨ ਕੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਾਥੀ ਦੇ ਨਾਲ ਏਕਤਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖੇ ਜੋ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।”⁸ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਆਇਤ 16. ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਇੱਕ ਉੱਚ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ – ਸਮਾਜ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਇਸ ਦੇ ਲਾਭਾਂ ਦੀ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਸਮਝ ਸੀ – ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਿਰੰਤਰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਰਹਿਣ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਹ ਸਨ। ਭਾਵ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਉਤਸਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ, ਉਸ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੇ ਸ਼ਾਦੀਸੁਦਾ ਰਹਿਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ

ਕਾਰਨ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਹੋਣਾ ਸਾਨੂੰ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਦੁਆਰਾ, ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। **ਤੂੰ ਕਿੱਥਰ ਜਾਣਦੀ ਹੈ**, ਅਸਲ ਵਿਚ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ, “ਕੀ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਪਤੀ ਜਾਂ ਪਤਨੀ ਇੱਕ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਬਚਾ ਲਵੇਗਾ?”

ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ 7:15 ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਸਿਰਫ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਸਾਥੀ ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਠੋਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਕ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਅੱਡ ਹੋ ਜਾਣ ਦੀ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਨਿਸ਼ਚਲ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਉਲਟ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰੰਤਰ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪਤੀਆਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਤਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੀ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿਚ ਆਦਮੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਸਨ?⁹ ਜਦੋਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਿਚ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਤ ਕੀਤਾ ਸੀ: “ਇਸੇ ਪਰਕਾਰ ਹੋ ਪਤਨੀਓ, ਆਪਣਿਆਂ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੋ ਭਈ ਜੇ ਕੋਈ ਬਚਨ ਨਾ ਵੀ ਮੰਨਦੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਓਹ ਬਚਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਦੀ ਚਾਲ ਢਾਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਖਿੱਚੇ ਜਾਣ” (1 ਪਤਰਸ 3:1)। ਕੋਈ ਜੇ ਮਰਜ਼ੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੇ, ਪਰ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅੱਜ ਵੀ ਇਸਤਰੀਆਂ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਬੇਜੋੜ ਵਾਧਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

“ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ ਹੈ” (7:17-24)

ਪੌਲੁਸ ਯੁੱਗ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਸਮਾਂ ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੇ ਹੋਣਗੇ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਨਾਲ ਜੀਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼, ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਦਿਨ, ਅਤੇ ਅਨੰਤ ਜੀਵਨ ਦੀ ਆਸ ਮਸੀਹੀ ਫੈਸਲੇ ਲੈਣ ਅਤੇ ਆਦਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਖੇੜਦੇ ਰਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਸਮਾਜਿਕ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸਧਾਰਣ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸਰੀਰਕ ਮੋੜ ਬਣ ਸਕੇ। ਵਿਆਹ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸਮਾਜਿਕ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਨੰਤ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਵਿਆਹ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਮਾਜਿਕ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਵਿਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਨਵੇਂ ਅਰਥ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਉਹ ਇੰਨੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ

ਲਈ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਵਿਆਹ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਬੁਲਾਏ ਗਏ ਸਨ ਇਹ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਨਿਰੰਤਰ ਉਸੇ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਬਣੇ ਰਹਿਣ। ਜੇ ਪਤੀ ਜਾਂ ਪਤਨੀ ਰਹਿਤ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ ਤੇ ਕਿਹਾ, “ਤੁਸੀਂ ਜਿਸ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਹੋ ਉਸੇ ਵਿਚ ਬਣੇ ਰਹੋ,” ਕਿਉਂਕਿ “ਸਮਾ ਘਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ” (7:29)।

ਵਿਆਹ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਜੋ ਗੱਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹੀਆਂ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਹੋਰ ਸਮਾਜਿਕ ਸੰਬੰਧਾਂ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਯਹੂਦੀ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਸੁੰਨਤੀ ਜਾਂ ਅਸੁੰਨਤੀ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਜਾਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ ਸੀ। ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਧਾਰਮਿਕ ਭਗਤੀ ਹੁਣ ਅਰਥਹੀਣ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਾਪੀ ਨੇ ਗੁਲਾਮੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਜਾਂ ਇੱਕ ਅਜ਼ਾਦ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਪਹਿਨ ਲਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮਾਜਿਕ ਸਤਰ ਨੂੰ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚਲੀਆਂ ਕਠੋਰ ਮਿਹਨਤਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਮੂਲਪਾਠ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜਲਦੀ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਉਹ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਦਲਾ ਦੇਵੇਗਾ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:10)। ਇਸ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ,

¹⁷ਪਰ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਸੌਂਦਿਆ ਹੈ ਉਹ ਉਸੇ ਪਰਕਾਰ ਚਾਲ ਚੱਲੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਲੀਸਿਯਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ¹⁸ਕੀ ਕੋਈ ਸੁੰਨਤੀ ਸੌਂਦਿਆ ਗਿਆ? ਤਾਂ ਉਹ ਅਸੁੰਨਤੀ ਨਾ ਬਣੇ। ਕੀ ਕੋਈ ਅਸੁੰਨਤੀ ਸੌਂਦਿਆ ਗਿਆ? ਤਾਂ ਉਹ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ¹⁹ਸੁੰਨਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਅਸੁੰਨਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਰੰਤੂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨੀ ਸੱਭੋਂ ਕੁਝ ਹੈ। ²⁰ਹਰ ਕੋਈ ਜਿਸ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦਿਆ ਗਿਆ ਉਸੇ ਵਿੱਚ ਟਿਕਿਆ ਰਹੇ। ²¹ਕੀ ਤੂੰ ਗੁਲਾਮ ਹੋ ਕੇ ਸੌਂਦਿਆ ਗਿਆ? ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਇਆ ਫੇਰ? ਪਰ ਜੇ ਕਿਤੇ ਅਜ਼ਾਦ ਹੋ ਸੱਕੇ ਤਾਂ ਉਹ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰ। ²²ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਹੜਾ ਗੁਲਾਮ ਹੋ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦਿਆ ਗਿਆ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਅਜ਼ਾਦ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਹੜਾ ਅਜ਼ਾਦ ਹੋ ਕੇ ਸੌਂਦਿਆ ਗਿਆ ਉਹ ਮਸੀਹ ਦਾ ਗੁਲਾਮ ਹੈ। ²³ਤੁਸੀਂ ਮੁੱਲ ਨਾਲ ਲਏ ਹੋਏ ਹੋ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਨਾ ਬਣੋ। ²⁴ਹੇ ਭਰਾਵੇ, ਹਰ ਕੋਈ ਜਿਸ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦਿਆ ਗਿਆ ਉਸੇ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਟਿਕਿਆ ਰਹੇ।

ਆਇਤ 17. ਰਸੂਲ ਨੇ ਦੋ ਕਾਰਕਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਕੇ ਪਤੀਆਂ ਅਤੇ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦਾ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਣ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਪਹਿਲਾ, ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਮਾਜਿਕ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਸੀ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਮਨ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ [ਸੀ]। ਦੂਸਰਾ, ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਸਮਝ ਦੇ ਨਾਲ ਸੌਂਦਿਆ [ਸੀ] ਕਿ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਮਨ ਪਰਿਵਰਤਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸਮਾਜਿਕ ਵਚਨਬੱਧਤਾਵਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕਰਨਾ ਸਮਾਜਿਕ

ਕ੍ਰਮ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਭੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀ ਬੇਲੋੜੇ ਝਗੜਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਨ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਫੜੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪਾਪ ਭਰੀ ਜੀਵਨ ਸੈਲੀ ਤੋਂ ਮੁੜਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸੰਪੂਰਣ ਜੀਵਨ ਦੇ ਢੰਗ ਤੋਂ। ਵਿਆਹ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਸੀ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਜਿਸ ਹਾਲ ਵਿਚ ਸੱਦਿਆ ਗਿਆ ਉਸੇ ਵਿੱਚ ਟਿਕਿਆ ਰਹੇ” (7:20)।

ਬੇਸ਼ੱਕ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਸਵੈ-ਸੁਧਾਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਵੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅਨੁਚਿਤ ਅਤੇ ਦੁਖਦਾਇਕ ਹਾਲਤਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਗਰੀਬ ਨੂੰ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਬੇਸਹਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿਚ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਨ (ਵੇਖੋ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 8:12)।

ਟਿੱਪਣੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਲੀਸਿਯਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਸਮਝਣਯੋਗ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਕੁਝ ਮਸੀਹੀ ਕਲੀਸਿਯਾ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਲਈ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਨੇਮ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਜਾਂ ਵਿਰੋਧੀ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਜਾਂ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਰਹਿਣਾ, ਚੁਨੌਤੀਪੂਰਣ ਸੀ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਜਿਸ ਦੀ ਉਹ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਬਦੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਯੁੱਗ ਦੇ ਕੁਝ ਮਸੀਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੜਬੜੀ ਵਾਲੇ ਵਿਆਹ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਵਿਚ ਪਾਉਣਗੇ, ਜਦਕਿ ਕੁਝ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ ਤੇ ਗੁਲਾਮ ਸਨ। ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮਾਜਿਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਵੀ ਅਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਮਸੀਹੀ ਸਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਮਾਫੀ ਪਾ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਬੇਹਤਰ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਗੁਜ਼ਾਰਣ ਦੀ ਆਸ ਸੀ।

ਆਇਤ 18. ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਹਾਕਿਆਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਜਲਣ ਦੇ ਨਾਲ ਭਰ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 21:20)। ਗਲਾਤੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੰਗਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਿਲੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਬਾਰੇ ਭਾਵੁਕ ਸੀ, ਪਰ ਗਲਾਤੀਆਂ 5 ਅਧਿਆਇ ਜਾਂ ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 3 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਜਨੂੰਨ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 7:18, 19 ਵਿਚ ਸੁੰਨਤ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਬੋਲਿਆ ਸੀ। ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵਿਵਾਦ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸਿਯਾ ਵਿਚ ਜੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਫੜੀ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ।¹⁰ ਤਾਂ, ਫਿਰ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਕਿਉਂ

ਉਠਾਇਆ ਸੀ? ਤਾਂ ਸੁੰਨਤ ਜਾਂ ਅਸੁੰਨਤ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਆਹੇ ਜਾਂ ਅਣਵਿਆਹੇ ਉਸੇ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਬੁਲਾਏ ਗਏ ਸਨ (7:12-17)? ਰਸੂਲ ਦਾ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿਸ਼ਵ-ਵਿਆਪੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਲਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਯਹੂਦੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਵਿਚ ਅਤੇ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਤਨਾਅ ਜੋ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਉਹ ਕਦੀ ਵੀ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੁੰਨਤ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ; ਤਾਂ ਵੀ, ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੁੰਨਤ ਦੇ ਲਈ ਮਸੀਹੀ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਇੱਕ ਲਿੰਕ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਤਰ ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਬਣ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਅਣਵਿਆਹਿਆ, ਸੁੰਨਤੀ ਜਾਂ ਸੁੰਨਤ ਤੋਂ ਰਹਿਤ, ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਯਹੂਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ **ਅਸੁੰਨਤੀ ਨਾ ਬਣੇ**; ਗੈਰ ਯਹੂਦੀ ਦੀ **ਸੁੰਨਤ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ**। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਏ ਪਰਿਵਰਤਿਤ, ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਭੰਗ ਨਾ ਕਰੇ; ਨਾ ਹੀ ਅਣਵਿਆਹਿਆ ਮਸੀਹੀ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿਚ ਰਹੇ।

ਇਹ ਗੱਲ ਕੁਝ ਸਮਝ ਵਿਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀ ਸੁੰਨਤ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲਵੇ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀ “ਅਸੁੰਨਤੀ ਨਾ ਬਣੇ”? ਕਿਉਂ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਕੋਈ “ਅਸੁੰਨਤੀ ਬਣ” ਸਕੇਗਾ? ਸੁੰਨਤ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਕੁਝ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਯੂਨਾਨੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਤੇ ਨਜ਼ਾਇਜ਼ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਹੋਰਨਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪ੍ਰਥਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਜੋ ਯਹੂਦੀ ਰੀਤਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਸਨ, ਯੂਨਾਨੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਥਾ ਨੰਗਾ ਰਹਿਣਾ ਸੀ।¹¹ ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਯੂਨਾਨੀਆਂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸੀ, ਉਹ ਸੁੰਨਤ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ, ਵਰਿਸ਼ੀ ਸਨ। ਫੈਸ਼ਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਯਹੂਦੀ, ਯੂਨਾਨੀਆਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਖਾੜੇ ਵਿਚ ਨੰਗਾ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਸੁੰਨਤ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇ ਦਿੱਸਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ἐπισημόματα (*ਏਪਿਸਪੇਮਾਈ*; “ਸੁੰਨਤ . . . ਦੂਰ ਕਰਨਾ”) ਨਵੇਂ ਸਿਰਫ ਇੱਥੇ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਸਧਾਰਣ ਅਰਥ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਉੱਤੇ ਕੁਝ ਲਿਆਉਣਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਨਾਕਾਰਾਤਮਕ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਸਾਕਾਰਾਤਮਕ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ।¹² ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਕੂਲਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਸਰਜੀਕਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੁੰਨਤ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਸਕਣ।¹³ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚ ਯਹੂਦੀ ਮਨ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਸੁੰਨਤ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ; ਸ਼ਾਇਦ ਰਸੂਲ ਸਿਧਾਂਤਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਸੁੰਨਤ, ਵਿਆਹੇ ਜਾਂ ਅਣਵਿਆਹੇ ਹੋਣ, ਦਾ ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਕੋਈ ਪਰਿਣਾਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 19. ਪਾਠ ਦੀ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਹ

ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ **ਸੁੰਨਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ** ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ . . . **ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨੀ ਸੱਭੇ ਕੁਝ ਹੈ।** ਸੁੰਨਤ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਚੋਂ” ਇੱਕ ਸੀ; ਅਤੇ, ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਲਈ, ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਆਦਰਯੋਗ ਆਗਿਆਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ (ਉਤਪਤ 17:9, 10; ਯਹੋਸ਼ੁਆ 5:2-5)। ਰਸੂਲ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਮੁਕਤੀ ਹੈ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਝਿਜਕਿਆ (ਰੋਮੀਆਂ 4:3-8), ਤਾਂ ਕਿ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਅਭਿਆਸਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਸਕੇ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:9), ਜਾਂ ਨੈਤਿਕ ਮੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕੇ (ਗਲਾਤੀਆਂ 5:14)। ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਅਡਿੱਗ ਸੀ ਕਿ ਇਸਰਾਈਲ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮਾਂ ਦੇ ਨਸਲੀ ਭੇਦ ਨੂੰ ਗ਼ੈਰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਅਨੁਭਵੀ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਧਰਮ ਦੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਹਿੱਸਿਆਂ ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਉਹ ਲੋਕ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਜਾਤੀ ਤੱਤਾਂ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੁਣਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਨਸਲੀ ਯਹੂਦੀ ਧਰਮ ਨੂੰ ਗ਼ੈਰ ਯਹੂਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ ਲੱਦ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਨਸਲੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ, ਮਸੀਹ “ਸ਼ਰਾ ਦਾ ਅੰਤ” ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 10:4)। ਉਹ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿਆਂ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ “ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਗ਼ੈਰਤ ਵਾਲੇ” (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 21:20) ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵੀ ਫ਼ਰੀਸੀ ਪੰਥ ਨੂੰ ਫੜੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਸਨ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 15:5), ਉਹ ਬਹੁਤ ਕਠੋਰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ, ਇਹ ਸਮਝ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਸੁੰਨਤ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਵਿਅਰਥ ਸੀ। ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਜਾਂ ਨਸਲੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੇ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 20. ਸੁੰਨਤ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਟਿੱਪਣੀ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਹਰ ਕੋਈ ਜਿਸ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਸੱਦਿਆ ਗਿਆ ਉਸੇ ਵਿੱਚ ਟਿਕਿਆ ਰਹੇ।** ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸਮਾਜਿਕ ਅਤੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸਥਿਤੀ ਤੇ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਆਇਤ 24 ਵਿਚ ਇਸ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ। ਸੁੰਨਤ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੇ ਕੁਆਰੇ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਉੱਤਰ ਦਾ ਵੀ ਵਿਆਖਿਆ ਅਤੇ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ।

ਆਇਤ 21. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸੁੰਨਤੀ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਆਪਣੀ ਉਸੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਵਿਚ ਰਹੇ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਨ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗੁਲਾਮੀ ਜਾਂ ਨਸਲੀ ਸਥਿਤੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਜੋੜਿਆ, **ਪਰ ਜੇ ਕਿਤੇ ਅਜ਼ਾਦ ਹੋ**

ਸੱਕੋ ਤਾਂ ਉਹ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰ।¹⁴ ਰਸੂਲ ਦੀ ਦਾਸਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਵਿਆਹਿਆਂ ਹੋਇਆਂ/ਅਣਵਿਆਹਿਆਂ ਜਾਂ ਸੁੰਨਤ ਵਾਲਿਆਂ/ਅਸੁੰਨਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਚਰਚਾਵਾਂ ਦੇ ਤੁੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲੀਆਂ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਾਈਆਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਸੱਦੇ ਗਏ ਸਨ; ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਗੁਲਾਮ ਦੇ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨੂੰ ਨਰਮ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, **ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਇਆ ਫੇਰ?** ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, “ਗੁਲਾਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦਿਓ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਖੀ ਕਰੇ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਦਯਾ ਵਿਚ ਡੁੱਬਣ ਨਾ ਦਿਉ।”

ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸਨ, ਉਦੋਂ ਤਕ ਇਹ ਵਿਅੰਗ ਨਾਲ ਰੰਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਵਿਚ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਕੈਟੋ, ਇੱਕ ਰੋਮੀ ਭੱਦਰ ਕਿਸਾਨ ਨੇ ਇਹ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ: “ਬੇਕਾਰ ਗਊਆਂ, ਦਾਗੀ ਪਸ਼ੂਆਂ, ਘਟੀਆ ਭੇਡਾਂ, ਉੱਨ, ਖੱਲਾਂ, ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਗੱਡੀ, ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਦਾਂ, ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਗੁਲਾਮ, ਇੱਕ ਬੀਮਾਰ ਗੁਲਾਮ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਬੇਕਾਰ ਹੈ ਉਸ ਸਭ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿਓ।”¹⁵ ਕੈਟੋ ਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਵਿਚ, ਇੱਕ ਗੁਲਾਮ ਦੇ ਲਈ ਹਮਦਰਦੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸੀ। ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਗੁਲਾਮ ਜਾਂ ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਬੈਲ ਨੂੰ ਰੱਖਣਾ ਇੱਕ ਘਟੀਆ ਵਪਾਰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸਮਾਜ ਅਧਿਕਾਰਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਉਪ-ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਵਿਚ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਗੁਲਾਮ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਅਜ਼ਾਦ, ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਅਣਵਿਆਹਿਆ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 22. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਸੁੰਨਤ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮੀ ਦਾ ਉਪਯੋਗ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰਲੇ, ਸੰਸਾਰਿਕ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿਚ ਗੁਲਾਮ ਅਤੇ ਯਹੂਦੀ ਦੋਵੇਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਹਰੀ ਸਥਿਤੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤਕ ਸਹਿਣਯੋਗ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਆਸ ਦੀ ਕੀਮਤ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਦਯਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਹਰੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰਨਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰਿਭਾਸ਼ਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣਾ ਸੌਖਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਜਾਤੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸੁੰਨਤ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਗੁਲਾਮੀ ਦੀ ਪ੍ਰਥਾ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਫਸੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ, ਰਸੂਲ ਸਿਰਫ ਇਹੋ ਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਗੁਲਾਮ **ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਅਜ਼ਾਦ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ** ਸੀ ਅਤੇ ਅਜ਼ਾਦ ਆਦਮੀ **ਮਸੀਹ ਦਾ ਗੁਲਾਮ** ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਸੰਸਾਰੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਅਸਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਵਰਤਮਾਨ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਅਨੰਤ ਕਾਲ ਦੀ ਰੂਪ ਰੇਖਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ ਸੀ।

ਆਇਤ 23. ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਵਿਸ਼ਵ-ਵਿਆਪੀ ਬੇਨਤੀ, ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਥਿਤੀ ਫਿਰ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਦਾਸ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਅਜ਼ਾਦ, ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਮਸੀਹੀ, ਗੁਲਾਮ ਜਾਂ ਅਜ਼ਾਦ, ਉਸ ਸਮੇਂ **ਮੁੱਲ ਨਾਲ ਲਏ ਹੋਏ** ਸਨ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਸਲੀਬ ਦੇ ਉੱਤ ਮਰਿਆ ਸੀ।

ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਪੱਧਰ ਤੇ, ਮਸੀਹ ਦੇ ਇਕਰਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਸਮਕਾਰਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਕਈ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿਚ, ਇੱਕ ਗੁਲਾਮ ਆਪਣੇ ਮੁਕਤ ਪ੍ਰਤਿਰੂਪ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਆਰਥਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ;¹⁶ ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਗੁਲਾਮੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਕਾਨੂੰਨੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਭੋਗ ਵਿਲਾਸ ਦੇ ਆਤਮਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ, **ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਨਾ ਬਣੋ**। ਜੇ ਲੋਕ ਗੁਲਾਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੋਗ ਨਾ ਕਰਨ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਸੰਸਾਰਿਕ ਕਦਰਾਂ-ਕੀਮਤਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕੈਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸੰਸਾਰਿਕ ਕਦਰਾਂ ਕੀਮਤਾਂ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਗਏ ਸਨ ਕਿ "ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਨਾ ਬਣੋ"। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਕਾਫੀ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਅਤੇ ਅਜ਼ਾਦ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਲਈ ਮੁੱਲ ਲਿਆ ਹੈ।

ਆਇਤ 24. ਰਸੂਲ ਨੇ 7:20 ਵਿਚਲੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਸਾਰ ਦਿੱਤਾ। **ਹਰ ਕੋਈ ਜਿਸ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਸੱਦਿਆ ਗਿਆ ਉਸੇ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਟਿਕਿਆ ਰਹੇ** ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦੀ ਪ੍ਰਥਾ ਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚਲੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਘਰੇਲੂ ਬਦਲਾਵ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਲਕਿ, ਮਸੀਹੀ ਧਰਮ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਥਿਰ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚਲੇ ਕੁਆਰਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ (7:25-40)

ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਜੇ ਪੱਤਰ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਉਹ ਉਸ ਗੜਬੜੀ ਦਾ ਗਵਾਹ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਪੁਰਾਣੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਅਪਨਾਇਆ ਸੀ। ਯੂਨਾਨੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ, ਨੈਤਿਕਤਾ, ਘਰ, ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ, ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਸੰਬੰਧ ਬਦਲਾਵ ਦੀ ਇੱਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਸਨ। ਵੇਸਵਾ-ਗਮਨ, ਗਰਭਪਾਤ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ, ਤਲਾਕ, ਅੱਤ ਗਰੀਬੀ, ਅਤੇ ਗੁਲਾਮੀ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਜੋ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਵਿਹਾਰ ਵਿਚ ਬਦਲਾਵ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਕਿੰਨੇ ਬਦਲਾਅ ਦੀ? ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਿੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ?

ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਸਿੱਧਾ ਬਿਆਨ ਪਰਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ (7:10); ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਤੇ ਲਾਗੂ ਤਾਜ਼ਾ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ। ਕੁਝ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਰਸੂਲ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਨਜਿੱਠਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ, ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਉਸੇ ਹਾਲਤ ਦੇ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਸਨ (7:20)। ਇੱਕ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੋੜੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉੱਤੇ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਸੰਜਮ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦਾ ਇੱਕ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਕਾਇਮ

ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਰਸੂਲ ਨੇ ਫਿਰ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਅਣਵਿਆਹਿਆਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਲਾਇਆ। ਉਸ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਦਸਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਵਰਗੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ “ਤੂੰ ਕਰੀਂ” ਅਤੇ “ਤੂੰ ਨਾ ਕਰੀਂ।” ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਉਸ ਨੇ 7:26 ਵਿਚ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ 7:28 ਵਿਚ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲਤਾ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ।

ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੇ ਗਏ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਵਿਆਹ ਵਿਚਲੇ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਤੋਂ ਸੰਜਮ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਉਸੇ ਵਿਆਹ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਰਹੇ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੁਆਰਾ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਖੰਡ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਸੋਚ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ।

“ਤੁਸੀਂ ਜਿੰਦਾਂ ਦੇ ਹੋ ਉਦੋਂ ਦੇ ਹੀ ਰਹੋ” (7:25-31)

²⁵ਪਰ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਨਿਹਚੇ ਜੇਗ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਦਯਾ ਮਿਲੀ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ²⁶ਜੇ ਏਹ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਕਸਟ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਇਹ ਭਲਾ ਹੈ ਭਈ ਉਹ ਓਦਾਂ ਹੀ ਰਹੇ। ²⁷ਕੀ ਤੂੰ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਬੱਝਾ ਹੋਇਆ ਹੈ? ਤਾਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਨਾ ਚੁੰਡ। ਕੀ ਤੂੰ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਛੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ? ਤਾਂ ਪਤਨੀ ਨਾ ਚੁੰਡ। ²⁸ਪਰ ਜੇ ਤੂੰ ਵਿਆਹ ਕਰ ਲਵੇਂ ਤਾਂ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਆਰੀ ਵਿਆਹੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਪਰ ਏਹੇ ਜੇਹੇ ਲੋਕ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦੁਖ ਭੋਗਣਗੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਚਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ²⁹ਹੇ ਭਰਾਵੇ, ਮੈਂ ਇਹ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਸਮਾ ਘਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਭਈ ਏਦੋਂ ਅੱਗੇ ਪਤਨੀ ਵਾਲੇ ਅਜਿਹੇ ਹੋਣ ਕਿ ਜਾਣੀਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਤਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ³⁰ਅਤੇ ਰੋਣ ਵਾਲੇ ਕਿ ਜਾਣੀਦਾ ਓਹ ਨਹੀਂ ਰੋਂਦੇ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿ ਜਾਣੀਦਾ ਓਹ ਅਨੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਮੁੱਲ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਕਿ ਜਾਣੀਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਮਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ³¹ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਵਰਤਣ ਵਾਲੇ ਕਿ ਜਾਣੀਦਾ ਹੱਦੋਂ ਵਧਕੇ ਨਹੀਂ ਵਰਤਦੇ ਕਿਉਂ ਜੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਰੰਗ ਢੰਗ ਬੀਤਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 25. ਵਾਕ ਦੇ ਵਿਖੇ (περι δε, ਪੇਰੀ ਡੇ) ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਪ੍ਰਤਿਕਿਰਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ (7:1; 8:1; 12:1; 16:1), ਪਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਬਦਲਾਅ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਕਲੀਸਿਆ ਵੱਲੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹਿੱਸੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਆਮ ਵਿਸ਼ਾ ਇਹੋ ਹੀ ਹੈ: ਕੀ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦੀ ਬੁਲਾਹਟ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜੇ ਉਸ ਨੇ 7:17 ਵਿਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ: “ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਭਲਾ ਹੈ ਭਈ ਉਹ ਓਦਾਂ ਹੀ ਰਹੇ” (7:26)।

ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ “ਕੁਆਰੀ”, ਜਿਵੇਂ ਸਾਡੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਹੈ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਇਸਤਰੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਕਦੀ ਵੀ ਕਿਸੇ ਪੁਰਖ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ।

ਨਾਕਾਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜੋ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਾਡੇ ਵਰਤਮਾਨ ਅਧਿਐਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੀਵ-ਵਿਗਿਆਨਿਕ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਮੁੱਦੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉੱਠ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਸਵਰਗਦੂਤ ਮਰੀਅਮ ਤੇ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਪਛਾਣ “ਇੱਕ ਕੁਆਰੀ” ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ (ਲੂਕਾ 1:27)। ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਯੂਸੂਫ਼ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੋਈ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 1:20-25)। ਯੂਨਾਨੀ ਮਿਥਿਆਸ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇਵੀਆਂ ਅਰਤਿਮਸ, ਐਥੋਨੇ, ਅਤੇ ਹੇਸਟਿਆ ਸਨ। ਯੂਨਾਨੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕੁਆਰਾ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਬੇਮਿਸਾਲ ਢੰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਸ਼ਬਦ **ਕੁਆਰੀਆਂ** ਵਿਚ ਨਰ ਅਤੇ ਨਾਰੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਹੋਣ (ਪਰਕਾਸ਼ 14:4; KJV); ਪਰ ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ 7:25 ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ “ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਖੇ,” ਤਾਂ ਉਹ ਅਣਵਿਆਹੀਆਂ, ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ (7:28, 36)¹⁷

ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ ਵਿਆਹ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿਚ ਸੀ। ਉਹ ਇਸਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਖਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਵਿਆਹ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਲਈ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਢੁੱਕਵੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿੱਧਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ (7:10)। ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਵਾਨ ਇਸਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਨ **ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਕੋਈ** ਅਨੁਸਾਰੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਰਸੂਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨੇ ਇਹ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਾਧੂ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰੇ। ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਜੋੜਿਆ, **ਮੈਂ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ**, ਉਹ ਆਪਣੀ ਹਿਦਾਇਤ ਨੂੰ ਅਣਦੇਖਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਦੋ ਅਸੂਲਾਂ ਦੇ ਲਈ ਈਸ਼ੁਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ: (1) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੋੜਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਆਹ ਅਤੇ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤੇ (2) ਵਿਆਹ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਅਗਵਾਈ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ **ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਨਿਹਚੇ ਜੋਗ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਦਯਾ ਮਿਲੀ** (ਵੇਖੋ 7:40)।

ਆਇਤ 26. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਸਧਾਰਣ ਤੌਰ ਤੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਸਮਾਨ ਰੀਤਿ ਦੇ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਨ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ **ਵਰਤਮਾਨ ਕਸ਼ਟ ਦੇ ਕਾਰਨ** ਇਹ ਬੁੱਧੀਮਾਨੀ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਅਣਵਿਆਹਿਆਂ ਹੈ ਉਹ **ਓਦਾਂ ਹੀ ਰਹੇ**। ਰਸੂਲ ਨੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੜਾ “ਵਰਤਮਾਨ ਕਸ਼ਟ” ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੰਦਰੂਨੀ ਗੜਬੜੀ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧਤਾ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸਵੈ-ਸਬੂਤ ਸਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵਧਾ-ਚੜਾ ਕੇ ਦੱਸਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਆਇਤ 27. ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਸਲਾਹਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਧਾਰਣ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਠੀਕ ਬੈਠਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਜਿਸ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਬੁਲਾਏ ਗਏ ਹਨ ਉਸੇ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਭਲਾ ਕਰਨ। ਇਸਤਰੀ ਜਾਂ ਪੁਰਖ ਜੋ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਮਸੀਹੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ

ਵਿਆਹ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਬਣੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਜਾਂ ਇੱਕ ਪੁਰਖ ਤੋਂ **ਛੁਟਕਾਰਾ ਨਾ ਚੁੱਡ**। ਜੇ ਪਤਨੀ ਤੋਂ **ਛੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ** ਵਿਚ ਉਹ ਲੋਕ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਦੀ ਵੀ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੌਤ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣਾ ਪਤੀ ਗੁਆ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਲਾਕ ਹੋਇਆ ਸੀ। “ਵਰਤਮਾਨ ਕਸ਼ਟ ਦੇ ਕਾਰਨ,” ਜੇਕਰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਠਹਿਰਣਗੇ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਪੁਰਖਾਂ ਨੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਲਈ ਪਹਿਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਰਸੂਲ ਨੇ ਜੇ ਪੁਰਖਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਸਮਾਨ ਰੂਪ ਨਾਲ ਇਸਤਰੀਆਂ ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 28. ਪੌਲੁਸ ਦੀ “ਸਲਾਹ” (7:25) ਵਿਚ ਦੋ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਪੱਧਰ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਇਹ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਤਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਖਾਰਿਜ ਕਰ ਕੇ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਰਸੂਲ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, **ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ**। ਉਹ ਨੇ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਰਸੂਲ ਹੋਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਅਜਿਹੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਨਿਸ਼ਚਤ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਵਿਚ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਆਖਰੀ ਫੈਸਲਾ ਉਸ ਨੇ ਹਰੇਕ ਦੇ ਉੱਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਲਾਹ ਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਮਸੀਹੀ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਜ਼ਮੀਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲਣ ਦੇ ਲਈ ਅਜ਼ਾਦ ਸਨ, ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਲੋਕ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣਗੇ ਉਹ **ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਭੋਗਣਗੇ**। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ, **ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਚਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ**। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਤਰੀਕਾ ਕਹਿ ਕੇ ਇਸ ਦੀ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ “ਵਰਤਮਾਨ ਕਸ਼ਟ” ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਸੀਹੀ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਪ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਕਿ, ਇੱਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਫਿਰ ਜਾਣ ਦੇ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ। (ਵੇਖੋ 7:32-35 ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ।)

ਆਇਤ 29. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ **ਸਮਾਂ ਘਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਭਈ ਏਦੋਂ ਅੱਗੇ ਪਤਨੀ ਵਾਲੇ ਅਜਿਹੇ ਹੋਣ ਕਿ ਜਾਣੀਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਤਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ**। ਇਸ ਆਇਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਭਾਗ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਸੂਲ ਆਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਯੁੱਗ ਦਾ ਅੰਤ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਉਣ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿਚ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੇ ਵਿਚ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਦੇ ਦਿਨ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਉਸ ਦੀ ਭਵਿੱਖਵਾਣੀ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਦੋਂ ਆਵੇਗਾ। ਉਮੀਦ ਵਿਚ ਜੀਣਾ ਉਸ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਦੇ ਦਿਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ

ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਾਈਆਂ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ,¹⁸ ਅਤੇ ਹੁਣ ਭਾਵੇਂ ਸਦੀਆਂ ਬੀਤ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ।

ਮੁਢਲੇ ਮਸੀਹੀ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਜੀਉਂਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮਹਾਂਦੂਤ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਤੁਰ੍ਹੀ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿਚ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ (1 ਥੋਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 4:15)। ਕੀ ਪੌਲੁਸ, ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਪਤਰਸ ਗਲਤ ਸਨ? ਰਸੂਲਾਂ ਦੀ ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਲਦੀ ਪਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਰਸੂਲਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਆਮਦ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੇਹਤਰ ਸਥਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ – ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚ, ਦਯਾ ਪੂਰਣ, ਅਤੇ ਨੇਕ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ।

ਹਰ ਪਲ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਲਿਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ “ਪਤਨੀ ਵਾਲੇ ਅਜਿਹੇ ਹੋਣ ਕਿ ਜਾਣੀਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਤਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ।” ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਸਲਾਹ ਵਿਚ ਜੋ ਕੋਈ ਕਠੋਰਤਾ ਪੜੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਨਰਮ ਹੋ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਸਭਨਾਂ ਦੁਨੀਆਵੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਅੰਤ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਇਹ ਜਾਣਨ ਦਾ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਉਣ ਦੇ ਢੰਗ ਅਤੇ ਸੋਚ ਤੇ ਵਿਹਾਰਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਉਹ ਸਮਾਂ ਆ ਜਾਵੇਗਾ; ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਕੁਝ ਮਸੀਹੀ ਇਸ ਜੀਵਨ ਦੇ ਮਸਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਸਵਰਗ ਦੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ। ਰਸੂਲ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਗੈਰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਲਈ, ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕਿ ਉਹ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇੱਕੋ ਤਰੀਕਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਲਦੀ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਰਿਚਰਡ ਈ. ਓਸਟਰ, ਜੂਨੀਅਰ, ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਸੀ: “ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਸਵੈ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਕਦਰਾਂ ਕੀਮਤਾਂ ਵਿਚ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹੀ ਇੱਕ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਜੋ ਅਨੰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਸ ਨਾਸਵਾਨ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਭੱਖ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ”¹⁹ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:4)।

ਆਇਤ 30. ਜਿਸ ਹੱਦ ਤਕ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸਕੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਸ ਹੱਦ ਤਕ ਉਹ ਵਿਆਹ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੇ ਆਪਣੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਕਰਨਗੇ। ਰਸੂਲ ਪਲਾਇਣਵਾਦ ਦੀ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਸ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਉਹ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਚਾਰ ਦੀਵਾਰਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠ ਕੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤਕ ਭਜਨ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣ ਜਦੋਂ ਤਕ ਪ੍ਰਭੂ ਵਾਪਸ ਨਾ ਆ ਜਾਵੇ। ਜਦੋਂ ਤਕ ਇੱਥੇ ਜੀਵਨ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ **ਰੋਣ ਵਾਲੇ, ਅਨੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਮੁੱਲ ਲੈਣ ਵਾਲੇ,** ਅਤੇ **ਮਾਲ ਵਾਲੇ** ਹੋਣਗੇ; ਪਰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਮਕਸਦ ਨਵਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਸਿਖ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤਕ, ਸੰਸਾਰ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਐਥਾ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚਲੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਰਸੂਲ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਜੀਵਨ ਦੇ ਤਨਾਅ ਨੂੰ ਮਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਵਿਆਹ ਇੱਕ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮਸੀਹੀ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼

ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਪਾਈਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਨਬੀਆਂ ਦੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਵਿਚ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਸੀ।

ਆਇਤ 31. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਵਰਤਣ ਵਾਲੇ ਕਿ ਜਾਣੀਦਾ ਹੱਦੋਂ ਵਧਕੇ ਨਹੀਂ ਵਰਤਦੇ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਰੰਗ ਢੰਗ ਬੀਤਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚਲੇ ਅਣਵਿਆਹੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਲਾਹ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਅਸਥਾਈ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ। ਰਸੂਲ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਗਿਆ ਯੂਨਾਨੀ ਕਿਰਿਆ ਦਾ ਕਾਲ (*παράγει*, ਪਾਰਾਗਈ, “ਬੀਤਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ”) ਕਿਰਿਆ ਵਿਚ ਸਰਗਰਮੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਖਿਰਕਾਰ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਪਰ ਉਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਪ ਅਤੇ ਬਗ਼ਾਵਤ ਇੱਕ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਡਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਗੁਬਾਰੇ ਵਰਗੇ ਸਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕਤੀਦਾਤੇ ਦਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਰਨ ਦੇ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਾਪ ਦਾ ਦਬਾਅ ਵੱਧ ਗਿਆ ਸੀ; ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਫਟਣ ਦਾ ਬਿੰਦੂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਝਾਤੀ ਮਾਰਨਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰੇਗਾ ਕਿ “ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਰੰਗ ਢੰਗ ਬੀਤਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।” ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਨ ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਉਸੇ ਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਕਾਲ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ: “ਸੰਸਾਰ ਨਾਲੇ ਉਹ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਬੀਤਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਜਿਹੜਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਉੱਤੇ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਦਾ ਤੀਕ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ” (1 ਯੂਹੰਨਾ 2:17)।

“ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰੋ” (7:32-35)

³²ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਨਿਚਿੰਤ ਰਹੋ। ਅਣਵਿਆਹਿਆ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਰਸੰਨ ਕਰੇ। ³³ਪਰ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਰਸੰਨ ਕਰੇ। ³⁴ਅਤੇ ਉਹ ਦੁਬਧਾ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਣਵਿਆਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਯਾ ਕੁਆਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਭਈ ਉਹ ਦੇਹੀ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਵੇ ਪਰ ਜਿਹੜੀ ਵਿਆਹੀ ਹੈ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਰਸੰਨ ਕਰੇ। ³⁵ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਭਲੇ ਲਈ ਇਹ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਨਾ ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਬੰਦਿਸ਼ ਪਾਵਾਂ ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਮੁਨਾਸਬ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਨਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਘਾਬਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲੱਗੋ ਰਹੋ।

ਆਇਤ 32. ਪੌਲੁਸ ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਹੋ ਸਕੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ “ਵਰਤਮਾਨ ਕਸਟ” (7:26) ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਹੈ ਦੁੱਖ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੋਣਗੇ; ਭੋਗਣੇ ਪੈਣਗੇ ਜੋ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਉੱਤੇ ਵੀ ਕਸਟ ਲਿਆਉਗੇ। ਅਣਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਤੋਂ

ਮੁਕਤ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਰੰਥੀਆਂ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀਆਂ ਚਰਮ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੇ ਪਤੀ ਪਤਨੀਆਂ ਵਿਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਆਪਸੀ ਸਧਾਰਣ ਦੇਖਭਾਲ ਨੂੰ ਜਟਿਲ ਬਣਾ ਦੇਣਗੀਆਂ। ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅਣਵਿਆਹੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਵਿਆਹ ਕੀਤੇ ਹੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ ਮੈਂ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਨਿਰੰਤਰ ਰਹੋ। ਪਤੀਆਂ ਅਤੇ ਪਤਨੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਅਤੇ ਸਹੀ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਪਤੀ ਜਾਂ ਪਤਨੀ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਜੀਵਨ ਜੋਖਿਮ ਵਿਚ ਸੀ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਜਾਂ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਮਸੀਹ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਾਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕੁਝ ਧਾਰਮਿਕ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿਚ, ਪਾਦਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੁਰੰਥੀਆਂ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਲਿਖੀ ਇਸ ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿਚ ਮਨਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਅਣਵਿਆਹਿਆ ਆਦਮੀ ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਭੁਚਲਾਵਿਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੇਵਕਾਈ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ, ਕੁਝ ਲੋਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਸੈਕਸ ਸੁਭਾਵਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਕਾਮੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਪਾਪ ਭਰਿਆ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਾਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰਥਕ ਪਹਿਲੇ ਤਰਕ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ 7:32 ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਪਾਦਰੀ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਜੋ ਸਲਾਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਉਹ ਕੁਰੰਥੁਸ ਵਿਚਲੇ ਸਾਰੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਖਤਰੇ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਸਧਾਰਣ ਬਿਪਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਆਇਤ 33. ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ, “ਸੰਸਾਰ” (κόσμος, ਕੋਸਮੋਸ) ਅਕਸਰ ਵਰਤਮਾਨ ਜੁੱਗ ਦੇ ਬੁਰੇ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਅਫ਼ਸੀਆਂ 2:2)। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ “ਸੰਸਾਰ” ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 8:23)। ਵਧੇਰੇ ਸਧਾਰਣ ਰੂਪ ਵਿਚ, “ਸੰਸਾਰ” ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਰ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਸੀ। “ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ” ਦੂਸਰੀ ਸਦੀ ਦੇ ਬਹਾਦੁਰ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਐਪੀਕਟਿਟਸ ਦੀ ਚਰਚਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸਨ। ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਪੈਰੇ ਵਿਚ, ਉਸਨੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਘੇਰਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਖਤਰਿਆਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ,

. . . ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰੇ ਨੂੰ, ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਬਾਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ, ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸੇਵਾਵਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਣੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ; ਅੰਤ ਵਿਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਧੱਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਨਰਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੋਵੇ . . . ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਬੱਚੇ ਦਾ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਗਰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਟੱਬ ਵਿਚ ਨਹਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਕੋਤਲੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ; ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ

ਦੇ ਲਈ ਉੱਨ ਹੋਈ ਚਾਗੀਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੇ ਘਰ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇਲ, ਇੱਕ ਕੋਟ, ਇੱਕ ਕੱਪ (ਭਾਂਡਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵੱਧਦੀ ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ); ਉਸ ਦੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਖਲਲ ਦੇ ਬਾਰੇ ਤਾਂ ਕੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ।²⁰

ਧਿਆਣ ਭਟਕਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਐਪਿਕਟੇਟਸ ਨੇ ਸੁਝਾਉ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਫਿਲਾਸਫਰ ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰਨ।

ਐਪਿਕਟੇਟਸ ਦੁਆਰਾ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਪਰ ਉਸ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਜਜ਼ਬਾਤੀ ਕਸ਼ਟਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਮਸਲੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਐਪਿਕਟੇਟਸ ਵਰਗੇ ਫਿਲਾਸਫਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਦਬਾਉਕਾਰੀ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਮਸੀਹ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਿਆਹੇ ਜੋੜਿਆਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਣੇ ਪੈਂਦੇ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਰਨ ਚੋਣ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਮੰਨਣ ਜਾਂ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਜੇਕਰ ਪੌਲੁਸ ਵਿਆਹਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਰਸੂਲੀ ਕੰਮ ਅਤੇ ਕਸ਼ਟਾਂ (ਵੇਖੋ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:22-29) ਦਾ ਅਸਰ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਜੀਵਨ ਉੱਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਪੈਣਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 34. 7:33, 34 ਵਿੱਚ ਕਿਰਿਆ “ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੀ ਹੈ” (μεριμνῶ, ਮੇਰਿਮਨਾ) ਇੱਕਵਚਨ ਹੈ।²¹ ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਾਠਕ ਇੱਥੇ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਯੁਕਤ ਕਰਤਾ (ਸ਼ਾਬਦਿਕ, “ਅਣਵਿਆਹੀ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਕੁਆਰੀ”) ਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਵਚਨ ਕਿਰਿਆ ਹੋਈ ਚਾਗੀਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਥੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਕੁਆਰੀ” ਅਸਲ ਵਿੱਚ “ਅਣਵਿਆਹੀ ਇਸਤਰੀ” ਦਾ ਹੀ ਵੇਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਕਲੇਗਾ, “ਅਣਵਿਆਹੀ ਇਸਤਰੀ, ਅਰਥਾਤ, ਕੁਆਰੀ . . . ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।” ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਨਾਲ “ਯਾ” (καί, ਕਾਇ) ਦਾ ਕੋਈ ਵੇਰਵਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯੂਨਾਨੀ ਵਿੱਚ ਕਰਤਾ-ਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਓਨੀ ਸਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਜਿੰਨੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਯੂਨਾਨੀ ਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਨੁਵਾਦ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ, “ਅਣਵਿਆਹੀ ਇਸਤਰੀ (ਅਤੇ ਕੁਆਰੀ ਵੀ) . . . ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।” NASB ਇਸ ਵਾਕ ਦਾ ਬਿਹਤਰ ਅਨੁਵਾਦ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ: **ਜਿਹੜੀ ਇਸਤਰੀ ਅਣਵਿਆਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਹੜੀ ਕੁਆਰੀ ਹੈ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।** NIV ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਦੀ ਹੈ, “ਇੱਕ ਅਣਵਿਆਹੀ ਇਸਤਰੀ ਜਾਂ ਕੁਆਰੀ . . . ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।” ਦੋਵੇਂ ਅਨੁਵਾਦ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੇ ਦੋ ਸਮੂਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਇਸਤਰੀਆਂ ਵਿਧਵਾ ਜਾਂ ਤਲਾਕਸ਼ੁਦਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਣਵਿਆਹੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਸਮੂਹ ਵਿਚਲੀਆਂ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦਾ ਅਜੇ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਢੁਕਵੀਂ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਕੁਆਰੀਆਂ ਤਾਂ ਅਣਵਿਆਹੀਆਂ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਸਨ, ਪਰ ਇਸੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਤਰਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ (7:33) ਜਾਂ ਇਸਤਰੀ (7:34) ਨੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਲਿਆ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨਸਾਥੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸਾਥ ਦੇਣ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰੇ। ਜਦ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਮਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਵਿੱਚ ਗੈਰਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਵੀ ਜੁੜ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਵਿਖੇ ਉਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਭਟਕ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਨਹੀਂ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ "ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ" ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਯਹੂਦਿਯਾ ਦੇ ਗਰੀਬਾਂ ਲਈ ਜਿਹੜੀ ਉਗਰਾਹੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 16:1) ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ **ਦੇਹੀ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ** ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀ ਮੁੱਢਲੀ ਚਿੰਤਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਹਰੇਕ ਉਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਇਸ ਤੋਂ ਉਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਆਇਤ 35. ਵਿਆਹ ਕਰਾਉਣ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਅਣਵਿਆਹਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖਾਸ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਜੀ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਉਹ ਸਾਵਧਾਨ ਸੀ। 7:25 ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਸਲੇ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, "ਸੋ ਏਹ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਕਸ਼ਟ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਇਹ ਭਲਾ ਹੈ" (7:26; ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਕਥਨ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਇਹ ਗੱਲ ਅਟੱਲ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਨਾਲ ਇਹ ਵੀ ਆਖਿਆ, **ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਭਲੇ ਲਈ ਇਹ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਨਾ ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਬੰਦਿਸ਼** [βρόχος, ਝੁੱਖੇਨ] ਪਾਵਾਂ। ਇਸ ਵਾਕ ਦਾ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਸੋਹਣਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ, "ਨਾ ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਫੰਦਾ ਪਾਵਾਂ।"

ਜਦ ਸਿਧਾਂਤਾਂ (ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਗਲਾਤੀਆਂ 5:1-3) ਜਾਂ ਨੈਤਿਕਤਾ (ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 6:9, 10) ਦੇ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਮਸਲਿਆਂ ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਉੱਠਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਪੌਲੁਸ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਸਿਆਣਿਆ ਕਿ ਹਰੇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹਾਲਾਤ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਸਿਆਣਪ ਵਰਤੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇ। ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਉਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਸਰਬਉੱਤਮ ਸੁਝਾਉ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਅੰਤਰਕਰਣ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਅੰਤਮ ਨਿਆਈ ਠਹਿਰੇ। ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਮੁਨਾਸਬ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਨਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਘਾਬਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਰਹੋ।

"ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਣਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੇ ਕਰ ਲਵੇ" (7:36-38)

³⁶ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਇਹ ਸਮਝੇ ਭਈ ਮੇਰਾ ਵਰਤਾਉ ਆਪਣੀ ਕੁਆਰੀ ਨਾਲ ਅਜੇਗਾ ਹੈ ਜੇ ਇਹ ਆਪਣੀ ਜੁਆਨੀ ਦੀ ਉਮਰੋਂ ਲੰਘ ਗਈ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਣਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੋਵੇ

ਤਾਂ ਜੋ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਕਰ ਲਵੇ, ਉਹ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਓਹ ਵਿਆਹ ਕਰ ਲੈਣ।
³⁷ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਪੱਕਾ ਰਹੇ ਜਿਹ ਨੂੰ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਗੋਂ ਉਹ ਆਪ ਆਪਣੀ ਇੱਛਿਆ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪੱਕ ਕਰ ਲਿਆ ਹੋਵੇ ਭਈ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕੁਆਰੀ ਰੱਖਾਂਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਚੰਗਾ ਕਰੇਗਾ।³⁸ਗੱਲ ਕਾਹਦੀ ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੀ ਕੁਆਰੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਚੰਗਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਨਹੀਂ ਵਿਆਹੁੰਦਾ ਓਦੂੰ ਵੀ ਚੰਗਾ ਕਰੇਗਾ।

ਆਇਤ 36. KJV 7:36 ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, “ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਇਹ ਸੋਚੇ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਆਪਣੀ ਕੁਆਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਯੋਗ ਹੈ।” “ਅਯੋਗ” ਦੇ ਅਰਥ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪਾਠਕ ਇਸ ਕਥਨ ਵਿੱਚ ਆਏ “ਆਪਣੀ” ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵੀ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਆਇਤ ਦਾ ਅਰਥ ਉਸ ਪੁਰਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਇਸ ਇਸਤਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਯੋਗ ਵਿਹਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। NIV 2011 ਨੇ ਇਹ ਲਿਖ ਕੇ ਇਸ ਬੰਦ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਹੈ, “ਉਸ ਕੁਆਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਮੰਗਣੀ ਹੋਈ ਹੈ”; NRSV 1989 ਇਸੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ “ਆਪਣੀ ਮੰਗੋਤਰ” ਲਿਖ ਕੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮਝ ਦੇ ਨਾਲ ਅਗਾਂਹ ਵਧਦਿਆਂ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀ ਵਿਚਕਾਰ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਬੇਕਾਬੂ ਖਿੱਚ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਕਰ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

NASB ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਦੀ ਇਸ ਆਇਤ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਝ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 7:36 ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, **ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਇਹ ਸਮਝੇ ਭਈ ਉਸ ਦਾ ਵਰਤਾਉ ਆਪਣੀ ਕੁਆਰੀ ਧੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਜੋਗ ਹੈ।** ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਪੁਰਸ਼-ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਿਰਸੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਇਆ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੌਲੁਸ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਆਖ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਗੌਰ ਕਰਕੇ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਤੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦੇ ਕੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਨਾਲ ਅਜੋਗ ਵਿਹਾਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚਲੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਕੁਆਰੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਸਖਤ ਮਨਾਹੀ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸਨ, ਫਿਰ “ਵਰਤਮਾਨ ਕਸ਼ਟ” (7:26) ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਮਾਪਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਲਏ ਗਏ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ; ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਭਿੰਨਤਾ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

1970 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ NEB ਨੇ ਤੀਜਾ ਵਿਕਲਪ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ: “ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਦੀ ਕੋਈ ਸਾਥਣ ਹੈ” (7:36)। ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਥਾ ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸੀ; ਪਰ ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਸੀਹੀ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਰਹਿਣਾ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਭਰਿਆ ਸੀ। ਵਿਆਹ ਕਰਾਉਣ ਦੇ ਸਮਾਜਕ ਦਬਾਉ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜੇੜੇ ਭਾਵੇਂ ਇੱਕੋ ਛੱਤ ਹੇਠ ਰਹਿਣ ਲਈ ਰਾਜੀ ਤਾਂ ਹੋ ਜਾਣ ਪਰ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ। NEB ਦੀ ਵਾਕ ਰਚਨਾ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਭਈ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹੋ “ਕੁਆਰਾ ਵਿਆਹ” ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਗਏ ਪੱਤਰਾਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ

ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਕਿ ਪੈਲੂਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਥਾ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸਰਲਤਾ ਨਾਲ ਰੱਦਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। 1989 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ REB ਨੇ, ਜੋ ਕਿ NEB ਦੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਸੀ, ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ NIV ਅਤੇ NRSV ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਦਰਸਾਉਂਦਿਆਂ ਇਹ ਅਨੁਵਾਦ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, “ਉਸ ਕੁਆਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਮੰਗਣੀ ਹੋਈ ਹੈ।”

“ਅਜੇਗ ਵਰਤਾਉ” (ἀσχημονέω, *ਆਸਖੇਮਾਨੇਇਨ*) ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ? ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੁਰਸ਼ ਇਸ ਕੁਆਰੀ ਨਾਲ ਆਪ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਵਿਆਹੁਣਾ ਚਾਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਇਹ ਤਰਕ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੈਲੂਸ ਦਾ ਭਾਵ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਸੀ ਜੋ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰੇ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰੇ, ਉਹ ਆਇਤ 38 ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਉਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਹੋਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਆਇਤ 36 ਵਿੱਚ ਕਿਰਿਆ ਦੇ ਰੂਪ γαμέω (*ਗਾਮੇਓ*, “ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ”) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਆਇਤ 38 ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਕਿਰਿਆ γαμίζω (*ਗਾਮਿਜ਼ੋ*) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਆਮਤੌਰ 'ਤੇ “ਵਿਆਹ ਦੇਣਾ” (ਮੱਤੀ 22:30; 24:38) ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਧੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਪਿਤਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਮੰਗੋਤਰ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਤਰਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਰਤਾ ਪਿਤਾ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮਝ ਦੇ ਨਾਲ ਪੁਰਸ਼ ਉਸ ਵੇਲੇ “ਅਜੇਗ ਵਿਹਾਰ” ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵਰਜਦਾ ਹੈ ਜਦ ਉਹ **ਆਪਣੀ ਜੁਆਨੀ ਦੀ ਉਮਰੋਂ ਲੰਘ ਗਈ ਹੋਵੇ** (ἡ ὑπερακμος, *ਏ ਹੁਪੇਰਾਕਮੋਸ*; 7:36) ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਵਾਰ ਵਸਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੋਵੇ।

ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਦੂਜੇ ਅਨੁਵਾਦ ਦਾ ਤਰਕ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ “ਉਸ ਕੁਆਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਮੰਗਣੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ” (NIV) ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਰਕ ਦਾ ਅਧਾਰ ਵੀ ਤਕੜਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ, NASB ਉੱਤੇ ਸਵਾਲ ਚੁੱਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੇ γαμέτωσαν (*ਗਾਮੇਓਟੋਸਾਨ*) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ, “ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਕਰ ਲੈਣ ਦਵੇ” (7:36) ਕਿਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਅੰਨ ਪੁਰਸ਼ ਬਹੁਵਚਨ ਆਦੇਸ਼ ਸੂਚਕ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, “ਉਹ ਵਿਆਹ ਕਰ ਲੈਣ”? ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਆਇਤ 36 ਵਿਚਲੀ ਕਿਰਿਆ γαμίζω (*ਗਾਮਿਜ਼ੋ*, “ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ”) ਅਤੇ ਆਇਤ 38 ਵਿਚਲੀ ਕਿਰਿਆ γαμίζω (*ਗਾਮਿਜ਼ੋ*, “ਵਿਆਹ ਦੇਣਾ”) ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਥਾਂ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਉੱਤਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਬਦਕੋਸ਼, *ਏ ਗ੍ਰੀਕ-ਇੰਗਲਿਸ਼ ਲੈਕਸਿਕਨ ਆਫ ਦਿ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਐਂਡ ਅਦਰ ਅਰਲੀ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨ ਲਿਟਰੇਚਰ*, ਤਰਕ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਦਰਭ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦਾ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਅਰਥ ਹੈ।²² ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਵਰਤਾਉ ਅਜੇਗ ਸੀ, ਉਹ ਦਰਅਸਲ ਉਹ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

NASB ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਉਪਵਾਕ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਪੇਚੀਦਗੀ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, “ਆਪਣੀ ਜੁਆਨੀ ਦੀ ਉਮਰੋਂ ਲੰਘ ਗਈ ਹੋਵੇ।” ਕਿਉਂ ਜੋ ਯੂਨਾਨੀ ਕਿਰਿਆ ਅੰਨ ਪੁਰਸ਼ ਇੱਕਵਚਨ ਲਿੰਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੇਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਅਨੁਵਾਦ,

“ਲੰਘ ਗਈ ਹੋਵੇ” ਅਤੇ “ਲੰਘ ਗਿਆ ਹੋਵੇ” ਸੰਭਵ ਹਨ। NIV ਆਖਦਾ ਹੈ, “ਜੇਕਰ ਕੁਆਰੀ ਦੀ ਉਮਰ ਵਡੇਰੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੋਵੇ,” ਪਰ NRSV ਆਖਦਾ ਹੈ “ਜੇਕਰ ਪੁਰਸ਼ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਤਕੜੀਆਂ ਹਨ।” ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਸੰਦਰਭ NRSV ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਿਛਲੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ, ਉਹ ਉਮਰ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਆਰੀ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਾਠਕ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਬਣੀ ਰਹੇ।

ਜਦਕਿ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀਆਂ ਬਰੀਕੀਆਂ ਭਿੰਨ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਗੌਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਤਾਂ ਵੀ ਅੱਜ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰਕ ਨਤੀਜੇ ਬਹੁਤੇ ਗੰਭੀਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਪੌਲੁਸ ਸਭਨਾਂ ਸ਼ਾਮਿਲ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਸ਼ਵਰਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਗੱਲ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਆਪ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਇਤਾਂ 37 ਅਤੇ 38 ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਆਇਤ 37. ਵਿਸਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਅਜਿਹੇ ਨੈਤਿਕ ਫੈਸਲੇ ਲੈਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਿਰਿਆ ਦਾ ਫੈਸਲਾ “ਤੂੰ ਕਰ” ਜਾਂ “ਤੂੰ ਨਾ ਕਰ” ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹੋ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ, ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦੇ ਮਸਲੇ ਅਤੇ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਉੱਤਮ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਉੱਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। 7:36 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਮਸਲਾ ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਲਝਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਵਿਆਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਗੱਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਮਗਰੋਂ ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਸੁਝਾਉ 'ਤੇ ਵਾਪਿਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਹੀ।

ਪੌਲੁਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ “ਵਰਤਮਾਨ ਕਸ਼ਟ” (7:26) ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਇਸ ਯੁੱਗ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨਾਲ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ (7:31), ਤਾਂ ਵੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਲਈ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਰਹਿਣਾ ਸਰਬਉੱਤਮ ਚੋਣ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਪੱਕਾ ਰਹੇ। ਵੱਖਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹੋ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰਨਾ ਬੁੱਧੀਮਾਨੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਸੰਜਮ ਤਕੜਾ ਹੈ (ਉਹ ਆਪ ਆਪਣੀ ਇੱਛਿਆ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ) ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪੱਕ ਕਰ ਲਿਆ ਹੋਵੇ।

ਪੁਰਸ਼-ਪ੍ਰਧਾਨ ਭਾਵ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸਤਰੀ ਉੱਤੇ ਬਹੁਤਾ ਗੌਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਫੈਸਲਾ ਪੁਰਸ਼ ਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਬੜਾ ਸੋਚ ਸਮਝ ਕੇ ਲੈਣਾ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਣ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਸੀ, ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਸੰਜਮ ਰੱਖਣਾ ਸੀ, “ਆਪਣੀ ਕੁਆਰੀ” ਬਾਰੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਚਣਾ ਸੀ, ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਬੀਤਦੇ ਜਾਂਦੇ ਰੰਗ-ਢੰਗ ਉੱਤੇ ਗੌਰ ਕਰਨਾ ਸੀ (7:31), ਅਤੇ ਫਿਰ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ

ਸੀ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਉਹ ਚੰਗਾ ਕਰੇਗਾ। ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਉੱਤੇ ਅਡੋਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਉਸ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਸਮਾਜਕ ਦਬਾਉ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬਾਹਰੋਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮੰਗੋਤਰ ਦੇ ਲਈ ਸਰਬਉੱਤਮ ਕੀ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਸਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ NASB ਦੇ ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਧੀ ਦਾ ਸੁਝਾਉ ਗਲਤ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਮਸਲਾ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਸੀ ਜੋ ਆਪ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 38. ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਦਾ ਸਾਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ 7:25 ਵਿੱਚ ਅਰੰਭ ਹੋਈ ਚਰਚਾ ਦਾ ਸਮਾਪਨ ਕੀਤਾ। ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ ਇਸ ਮਸਲੇ ਦਾ ਸਾਰ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖੇ (7:20)। ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਅਣਦੇਖਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਸੁਝਾਉ ਦੇ ਕੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵ-ਵਿਆਪੀ “ਸਹੀ” ਉੱਤਰ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਅਨੇਕ ਨੈਤਿਕ ਚੋਣਾਂ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਹੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਵਿਕਲਪ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਪਰ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਦੇ ਮਸਲੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਮਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹਾਲਾਤ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਚੋਣਾਂ ਰੱਬੀ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਚੋਣ ਦਾ ਸਹੀਪਣ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੁਆਰਾ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਕਦਮ ਦੀ ਬਜਾਇ ਉਸ ਦੇ ਸੁਝਾਉ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਫੈਸਲਾ ਕਿਵੇਂ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਿਸ ਕਿਰਿਆ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰਦਾ ਹੈ” (γαμίζω, ਗਾਮਿਜ਼ੋ) ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਥੇ ਹੀ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋਈ ਹੈ, ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਛੇ ਵਾਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਦਿਆਂ ਕਥਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਹਰ ਵਾਰੀ ਅਰਥ “ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ” (ਮੱਤੀ 24:38) ਜਾਂ ਅਕਰਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, “ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ” (ਮੱਤੀ 22:30; ਮਰਕੁਸ 12:25; ਲੂਕਾ 17:27; 20:34, 35) ਹੀ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਯੂਨਾਨੀ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇੱਥੇ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ NASB ਦੁਆਰਾ 7:36 ਅਤੇ 7:38 ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ “ਕੁਆਰੀ ਧੀ” ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਤਕੜਾ ਤਰਕ ਹੈ। ਪਰ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕਿਰਿਆ ਦੀ ਘਾਟ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਇਸ ਦਾ ਸੰਦਰਭ ਸੁਝਾਉ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ 7:26 ਵਿੱਚ ਆਖੀ ਸੀ ਇੱਥੇ ਉਸੇ ਨੂੰ ਉਹ ਵੱਖਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਰਥਾਤ ਉਹ ਦੁਹਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਸੰਕਟ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰਨਾ ਹੀ ਸਹੀ ਰਹੇਗਾ, ਪਰ ਜਿਹੜੇ ਵਿਆਹ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਉਹ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

“ਉੱਨਾ ਚਿਰ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਹੈ” (7:39, 40)

³⁹ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਉਹ ਦਾ ਪਤੀ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇ ਉੱਨਾ ਚਿਰ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਦਾ ਪਤੀ ਮਰ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਰਬੰਧ ਹੈ, ਜਿਹ ਦੇ ਨਾਲ ਚਾਹੇ ਵਿਆਹੀ ਜਾਵੇ

ਪਰ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ।⁴⁰ ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਹ ਐਵੇਂ ਹੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਜਾਚ ਵਿੱਚ ਏਦੋਂ ਭੀ ਭਾਗਵਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਭੀ ਹੈ।

ਆਇਤ 39. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵਿਆਹ ਬਾਰੇ ਜਿਹੜੀ ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਆਖੀ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨਸਾਥੀ ਦਾ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ (7:10, 11)। ਇਸ ਮਸਲੇ ਬਾਰੇ ਉਹ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਝਿੜਕਿਆ। ਵਿਆਹ ਦੇ ਮਸਲੇ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਹ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਆਖਿਆ ਸੀ: **ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਉਹ ਦਾ ਪਤੀ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇ ਉੱਨਾ ਚਿਰ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਹੈ।** ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਆਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਪਤਨੀ ਜੀਉਂਦੀ ਹੈ ਉੱਨਾ ਚਿਰ ਪਤੀ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਵਾਪਿਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਰੋਮੀਆਂ 7:2)।

7:25-38 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਵਾਨ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜੋ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। 7:39, 40 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਉਸ ਵਿਧਵਾ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸੇ ਫੈਸਲੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਵਿਆਹ ਜੀਵਨਭਰ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ ਸਮਰਪਣ ਹੈ; ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜੀਵਨਸਾਥੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦੂਜੇ ਨਾਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਜੀਵਨਸਾਥੀ ਦੀ ਮੌਤ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਜੀਵਨਸਾਥੀ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸਾਥੀ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਵਿੱਚ ਜੀਉਂਦਾ ਬਚਿਆ ਜੀਵਨਸਾਥੀ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜੀਵਨਭਰ ਦੂਜਾ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦੇ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਸੱਚ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਜੀਵਨਸਾਥੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੀਉਂਦਾ ਬਚਿਆ ਵਿਅਕਤੀ ਦੂਜਾ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਰਤ ਰੱਖੀ: ਵਿਧਵਾ ਦੂਜਾ ਵਿਆਹ **ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ** ਕਰੇ। ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ **ਮਰ ਜਾਵੇ** (κοιμάομαι, *ਕੋਇਮਾਓਮਾਇ*) ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ ਹੈ "ਮੈਂ ਜਾਣਾ।" ਵੱਖਰੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਖਾਸਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਲਈ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਉਹ ਇਹੋ ਮੰਨ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਸੀਹੀ ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਆਹ ਕੀਤੇ ਹੋਣਗੇ।

ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ "ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ" ਸ਼ਬਦ ਇਹ ਸੁਝਾਉ ਦਿੰਦੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਧਵਾ ਕਿਸੇ ਸੰਗੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ; ਪਰ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਵੱਖਰਾ ਅਰਥ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਪੌਲੁਸ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰ ਇਹ ਚੇਤੇ ਕਰਾਉਣਾ ਚਾਹ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਦੂਜਾ ਵਿਆਹ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਹ ਮਸੀਹੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲੇ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਵੀ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਮਸੀਹੀ ਵਿਧਵਾ ਤੋਂ ਇਹੋ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਥਮਿਕਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕਰੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਾਥਮਿਕਤਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ। ਜਦ ਪੌਲੁਸ ਨੇ "ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਰਕਿਸ਼ੁਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਲਈ ਕੀਤੀ (ਰੋਮੀਆਂ 16:11), ਤਾਂ

ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਭਾਵ ਉਸ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਮਸੀਹੀ ਸਨ, ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ। 7:39 ਵਿੱਚ ਆਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਭਾਵ ਵੀ ਇਹੋ ਹੈ।

ਆਇਤ 40. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਜਵਾਨ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਝਾਉ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਸੰਕਟ ਦੇ ਕਾਰਨ (7:26) ਅਤੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਬੀਤਦੇ ਜਾਂਦੇ ਰੰਗ-ਢੰਗ ਦੇ ਕਾਰਨ (7:31) ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਪਾ ਦੇਣ ਜਾਂ ਫਿਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਣ। ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਮਨਾਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੇਕਰ ਵਿਧਵਾ ਦੂਜਾ ਵਿਆਹ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਆਖਿਆ ਕਿ **ਜੇਕਰ ਉਹ ਐਵੇਂ ਹੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਜਾਚ ਵਿੱਚ ਏਦੋਂ ਭੀ ਭਾਗਵਾਨ ਹੈ।** ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੇ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਝਾਉ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਉਹੀ ਹਾਲਾਤ ਵਿਧਵਾ ਉੱਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸੁਖੀ ਰਹੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗਾ ਜਦ “ਵਰਤਮਾਨ ਸੰਕਟ” ਵਿੱਚ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਹ ਆਪਣਾ ਧਿਆਣ ਭਟਕਾਏ ਬਿਨਾ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਵਿਆਹ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਝਾਉ ਦਿੰਦਿਆਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ “ਮੈਂ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ” (7:25)। ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਹੀ ਕੁਝ ਆਖਿਆ ਸੀ: “ਮੇਰੀ ਜਾਚ ਵਿੱਚ।” ਇਸ ਵਾਰ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਾਕ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ, **ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਭੀ ਹੈ।** ਇਸ ਮਸਲੇ ਬਾਰੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਸਲਾਹ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵਧ ਕੇ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਲਾਹ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ, “. . . ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਅੱਡ ਨਾ ਹੋਵੇ” (7:10) ਇੱਕ ਸਲਾਹ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਆਖੀ ਸੀ। ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਲਾਹ ਆਖਿਆ, ਤਦ ਪੌਲੁਸ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਹੜੀਆਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹੀ ਜਾਂ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਲਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਫੈਸਲੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਪੇਸ਼ਾ ਖੋਬੀ ਦਾ ਜਾਂ ਤਰਖਾਣ ਦਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਆਮ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ। ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਰਗੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਨਤੀਜੇ ਨਿਕਲ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਉਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਉੱਤੇ ਪੈ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਦ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਲਾਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਲਾਹ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਣੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ “ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ” ਝਲਕ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਚੇਣਾਂ ਅਤੇ ਬੁੱਧ

ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਇਦ ਪੌਲੁਸ ਦੁਆਰਾ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਪਸੰਦ ਨਾ ਕਰਨ। ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਦੁਆਰਾ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਬਾਰੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਲਾਹ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਦੂਰ ਤੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਆਂ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ “ਸਹੀ” ਜਾਂ “ਗਲਤ” ਦੀ ਥਾਂ “ਬੁੱਧੀਮਾਨੀ” ਜਾਂ “ਮੂਰਖਤਾ” ਦਾ ਦਰਜਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਅਣਵਿਆਹੇ ਨੌਜਵਾਨ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਲਈ ਅਣਵਿਆਹੇ ਰਹਿਣਾ ਉਚਿੱਤ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਮਸਲੇ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਰੇਕ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਚੇਰੀ ਕਰਨਾ, ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ, ਜਾਂ ਵਿਭਚਾਰ ਕਰਨਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਸੁਆਰਥ ਭਰੇ ਹਨ। ਪਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਜਿਹੇ ਅਣਗਿਣਤ ਹਾਲਾਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਟੱਲ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਸਗੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਮਸੀਹੀ ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਹਾਲਾਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਕੰਮ ਸਹੀ ਜਾਂ ਗਲਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਗੀ ਮਸੀਹੀਆਂ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ, ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਮਿੱਤਰਾਂ ਤੋਂ ਸਲਾਹ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈਂਦੀ ਹੈ; ਪਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਲਾਹਾਂ ਬਾਈਬਲ ਦਿਆਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਖਾਰਿਜ ਨਾ ਕਰਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਰਬਉੱਤਮ ਸਿਆਣਪ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਵਿਆਹ, ਜੀਵਨਭਰ ਦਾ ਸਮਰਪਣ

ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਮੰਚ ਉੱਤੇ ਅਜੇ ਨਵਾਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਆਹ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਇੱਕ ਪੁਰਸ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਇਸਤਰੀ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਪ੍ਰੇਮ ਉੱਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਦ ਇਸਹਾਕ ਦਾ ਸੇਵਕ ਵਾਪਿਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਰਿਬਕਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਆਮੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਬਾਈਬਲ ਆਖਦੀ ਹੈ ਕਿ “ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਹੋਈ ਅਰ ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ” (ਉਤਪਤ 24:67)। ਇਹੋ ਕ੍ਰਮ ਹੋਇਆ ਕਰਦਾ ਸੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਸਮਰਪਣ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ; ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨਸਾਥੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਉਦੋਂ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨਸਾਥੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜੀਵਨਭਰ ਦਾ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ

ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਪਤੀ ਜਾਂ ਪਤਨੀ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੀ ਬਜਾਇ ਦੂਜੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਜਦ ਇੱਕ ਜੀਵਨਸਾਥੀ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਤਲਾਕ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਾਥੀ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰੇਮ ਭਰੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੀ ਬਜਾਇ ਤਲਾਕ ਦੇ ਰਹੇ ਸਾਥੀ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਬਾਰੇ ਵਧੇਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:25), ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਖਿੱਚ ਜਾਂ ਮੋਹ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਕੰਮ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਆਹ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਜੀਵਨਭਰ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ ਸਮਰਪਣ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਰਪਣ ਤਿੰਨ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। *ਪਹਿਲਾ*, ਜਦ ਦੋ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਰਜ਼ਾਮੰਦੀ ਨਾਲ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਰੰਭ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੀ, “ਸੇ ਮਰਦ ਆਪਣੇ ਮਾਪੇ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੀ ਤੀਵੀਂ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਹੋਵੇਗਾ” (ਉਤਪਤ 2:24)। ਸਾਡੇ ਪੂਰਵਜਾਂ ਦੇ ਇਤਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਸਤਰੀਆਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਹਾਂ 'ਤੇ ਤੁਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਨਿਰਭਰਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕੋਮਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ; ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜਾਗਰੂਕ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨਸਾਥੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਬੁਰਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਦੂਜਾ, ਵਿਆਹੁਤਾ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੋ ਲੋਕ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਰਪਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਨਿਰਬਲਤਾਈਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਸ ਨੂੰ ਗੂੜ੍ਹਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਪੁਰਸ਼ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਨਾ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰੇ। ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨਸਾਥੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਰਪਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਲਈ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧ ਮੁੱਲਵਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ।

ਤੀਜਾ, ਵਿਆਹੁਤਾ ਸੰਬੰਧ ਉਸ ਸਮਾਜ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵੀ ਇੱਕ ਸਮਰਪਣ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਸਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਉਸ ਦਾ ਬਾਕੀ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ, ਉਸ ਦੇ ਗੁਆਂਢੀ, ਉਸ ਦਾ ਸਮਾਜ, ਉਸ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ। ਇਹ ਬੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਰਪਣ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਰਪਣ ਵੀ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਸਮਾਜਕ ਤੱਤ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨਸਾਥੀ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਨਾ ਦੇਵੇ (7:10, 11)। ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਹੀ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਐਲਾਨ ਸ਼ਾਮਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸੰਬੰਧ, ਸਮਰਪਣ, ਅਤੇ ਭਰੋਸੇ ਦਾ ਨੀਂਹ-ਪੱਥਰ ਵਿਆਹ ਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਕ ਉਸ ਸਾਂਝੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸੰਬੰਧ ਟਿਕਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸੰਬੰਧ ਜਿਹੜਾ ਟੁੱਟਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹਰੇਕ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਲਈ ਖਤਰਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਫਲ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸੰਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਲਾਭ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮ, ਸਤਿਕਾਰ ਅਤੇ ਕਦਰ ਕਰੋ (7:1-24)

ਪਿਛਲੇ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਬਦਲੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸੰਸਾਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬਦਲ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਸਮਾਜਕ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜ, ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਮਾਈ ਦੇ ਸਾਧਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਰਸਮਾਂ ਬਦਲ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਉਹੀ ਹਨ, ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਥਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮਸੀਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਟੀਚਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਾਈਬਲ ਦਿਆਂ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਹਿੱਸੇ ਕੱਢ ਕੇ ਲਿਆਉਣ ਜਿਹੜੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੀਆਂ ਆਤਮਕ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕੰਮ ਥੋੜਾ ਔਖਾ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਪੀੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਕਿਸ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਹੈ? ਅਨੇਕਾਂ ਗਿਆਨਵਾਨ ਅਤੇ ਭਗਤ ਮਸੀਹੀ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਆਤਮਕ ਲੋੜਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹੁਤਾ, ਘਰੇਲੂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਜੀਵਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਅਰੰਭ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇੱਕ ਪੁਰਸ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਜੀਵਨਭਰ ਦੇ ਸਾਥੀ ਹੋਣ ਲਈ ਸਿਰਜਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਭਗਤ ਮਸੀਹੀ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਬਾਰੇ ਜਾਗਰੂਕ ਹਨ ਕਿ ਅੱਜ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਬਾਰੇ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਗਭਗ ਨਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਜਦ ਪੁਰਸ਼ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਰੱਦ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸੌਹਾਂ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਉਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹਰੇਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਜੇਕਰ ਅਸਫਲ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਲੋਕ ਭੋਗਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਮਰਪਣ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਜਾਣਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਇਹ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜਦ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸੰਬੰਧ ਅਸਫਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਉੱਤੇ, ਬੱਚਿਆਂ ਉੱਤੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਵਿਆਹੁਤਾ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿਚਲੇ ਸੰਕਟ ਸਿਰਫ ਮਹਾਂਨਗਰਾਂ ਜਾਂ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਦੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਦਿਹਾਤੀ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਚੌਥੀ ਕਲਾਸ ਦੇ ਸਿਰਫ ਅੱਧੇ ਤੋਂ ਘੱਟ ਬੱਚੇ ਹੀ ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਆਂਕੜੇ ਭਿਆਣਕ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਅਕਸਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚੇ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ; ਗਰੀਬੀ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਗੁਜ਼ਾਰਦੇ ਹਨ; ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਾਪੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ; ਨਸ਼ਿਆਂ, ਅਪਰਾਧਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਦ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਸਿਰਫ ਅਸਥਾਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਕੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਸਾਰੇ ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਭੁਗਤਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਸਮਾਜ ਸ਼ਾਸਤਰੀਆਂ ਨੇ ਅਨੇਕਾਂ ਆਂਕੜੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਂਕੜਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਦ ਘਰੇਲੂ ਹਾਲਾਤ ਡਾਵਾਂਡੇਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮੌਤਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਦਿਵਾਲੀਆ ਹੋਣਾ ਆਮ ਗੱਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਗਰੀਬੀ, ਹੱਤਿਆ, ਹਿੰਸਾ ਅਤੇ ਚੋਰੀ ਬਹੁਤ ਵਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਪਰਾਧਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਕਿਸੇ ਵੀ

ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਕੁ ਸਥਿਰ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੋੜੇ ਵੇਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਜਦ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਮਰਪਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੁੱਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ, ਤਦ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਮੁੱਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ। ਅਸੀਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋ ਕੇ ਆਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਕੱਠਿਆਂ ਰਹਿਣ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾ ਲੈਣ ਦੇ ਰਿਵਾਜ ਅਤੇ ਭਰੂਣ ਹੱਤਿਆ ਵਿੱਚਕਾਰ ਆਪਸੀ ਗੂੜ੍ਹਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ।

ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ ਰੱਖਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦ ਸਾਰੇ ਪੱਛਮੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਘਰ ਟੁੱਟ ਰਹੇ ਹਨ, ਤਦ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਅਜਿਹੇ ਥਾਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਬਹੁਤ ਸਥਿਰ ਹਨ। ਪਰ ਆਂਕੜੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਲਾਕ ਦੀ ਦਰ ਆਮ ਅਬਾਦੀ ਦੇ ਲਗਭਗ ਬਰਾਬਰ ਹੀ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰੀਏ? ਮਸੀਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਸ ਸੰਕਟ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਕਿਸ ਸਿੱਖਿਆ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਪਹਿਲਾ, ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਉਹ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਬਾਈਬਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਆਖਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ *ਵਿਆਹੁਤਾ ਸੰਬੰਧ ਜੀਵਨਭਰ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ ਸਮਰਪਣ ਹੈ*। ਵਿਆਹੁਤਾ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਤੋੜਣਾ ਪਾਪ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਨ:

ਪਰੰਤੂ ਗ੍ਰਿਸਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਤਰੀਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਮੈਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪ੍ਰਭੂ, ਜੋ ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਅੱਡ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਅੱਡ ਹੋਵੇ ਵੀ ਤਾਂ ਅਣਵਿਆਹੀ ਰਹੇ ਅਥਵਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰ ਲਵੇ ਅਤੇ ਪਤੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਨਾ ਤਿਆਗੇ (7:10, 11)।

ਕੀ ਸੱਚੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਅਰੰਭ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਜਵਾਨ ਪੁਰਸ਼ ਦੇ ਮੋਹ ਤੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਸੰਦ ਨੂੰ ਹੋਰਮੋਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ? ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੱਚੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਅਰੰਭ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਕੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਾਇਦੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਸੱਚੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਅਰੰਭ ਵਿਆਹ ਹੈ। ਰੇਬਰਟ ਲੁਈਸ ਸਟੀਵਨਸਨ ਨੇ ਠੀਕ ਹੀ ਆਖਿਆ ਹੈ:

ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਪੈਣਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਹਾਸਿਲ ਕਰਨਾ ਮਗਰੂਰ ਅਤੇ ਵਿਦਰੋਹੀ ਨੈਜਵਾਨਾਂ ਲਈ ਅਕਸਰ ਅੱਖੇ ਕੰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਪਰ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਵੀ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਟੀਚਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਰਲ ਕੇ ਦਿਆਲਗੀ ਅਤੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣ। ਸੱਚੀ ਪ੍ਰੇਮ-ਕਥਾ ਦਾ ਅਰੰਭ ਵਿਆਹ ਵੇਲੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੋੜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਉਦਾਰਤਾ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਮੁਕਾਬਲਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ...²³

ਵਿਆਹ ਸੱਚੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਅਰੰਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੱਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਬੁੱਧੀਮਾਨ, ਨਿਰਸੁਆਰਥੀ ਅਤੇ ਪਰਿਪੱਕ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਇੱਕ ਤੋਹਫਾ ਹੈ।

ਇੰਜੀਲਾਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੀ ਸੀ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਦੇਹ ਵਿੱਚ ਪੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ

ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਮਰਪਣ ਦੀ ਸਦੀਪਕਤਾ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾਇਆ:

ਪਰ ਸਰਿਸ਼ਟ ਦੇ ਮੁੱਢੋਂ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਰ ਅਤੇ ਨਾਰੀ ਬਣਾਇਆ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਮਰਦ ਆਪਣੇ ਮਾਪੇ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਓਹ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਹੋਣਗੇ। ਸੇ ਓਹ ਹੁਣ ਦੇ ਨਹੀਂ ਬਲਕਣ ਇੱਕੋ ਸਰੀਰ ਹਨ। ਉਪਰੰਤ ਜੇ ਕੁਝ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਡ ਨਾ ਕਰੇ (ਮਰਕੁਸ 10:6-9)।

ਕਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਪਤੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਜੀਵਨਸਾਥੀ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਕੁਝ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਸਹਿ ਰਹੇ ਜੀਵਨਸਾਥੀ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਵੇ; ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੂਜਾ ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰੇ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਲੋਕ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸੰਬੰਧ ਤੋੜਣਾ ਇੱਕ ਸੌਖੀ ਗੱਲ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਈ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਤਾਂ ਪੱਕੀ ਹੈ: ਸਿਰਫ ਇਸ ਕਰਕੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਤੋੜਣਾ, ਕਿ ਕੋਈ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਜਾਂ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਹੈ। ਵਿਆਹੁਤਾ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੋਹਾਂ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਇਹ ਸਮਰਪਣ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨਸਾਥੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਰਪਿਤ ਰਹਿਣਗੇ। ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਸਲਾਹ ਇਹ ਹੋਈ ਸੀ: ਆਪਣੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰੋ। ਜੇਕਰ ਮਸੀਹ ਤੁਹਾਡਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਾਇਦੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹਨ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਉਰਜਾ ਦਾ ਆਖਰੀ ਕਤਰਾ ਤੱਕ ਲਗਾ ਦਓ।

ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਦਿਨ ਆਵੇ ਜਦ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਮਸੀਹ ਦੀਆਂ ਕਲੀਸ਼ਿਆਵਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖ ਕੇ ਆਖੇ, “ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਸੋਮਾ ਕੀ ਹੈ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਘਰਾਂ ਦਾ ਸਰੋਤ ਕੀ ਹੈ? ਕਿਉਂ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵੱਡੇ ਹੋ ਕੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਪਰਿਵਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ?” ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਉੱਤਰ ਦੇਵੇਗਾ, “ਇਹ ਲੋਕ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਥਮਿਕਤਾ ਹਨ।” ਵਿਆਹ ਦਾ ਕਰਤਾ ਆਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਸਲਾਮਤੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਲਈ ਵਿਆਹ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਪੁਰਸ਼ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਸੰਪੂਰਣ ਅਸੀਸਾਂ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਸੁਝਾਉ ਇਹ ਹੈ: ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਪਤੀ ਜਾਂ ਵਧੀਆ ਪਤਨੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰੋ। ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਜੀਵਨਭਰ ਸਾਥ ਦਓ। ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰੋ।

ਸੰਕਟਮਈ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ ਔਖਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨਸਾਥੀ ਉੱਤੇ ਪਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਰੱਖਣਾ ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨਸਾਥੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਜਾਂ ਫਿਰ ਕੋਈ ਇੱਕ ਲਗਾਤਾਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀਆਂ ਭਾਲਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਫਿਰ ਬਸ ਇਹੋ

ਸੋਚਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਵਿਹਾਰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾਪੁਸ਼ੀ ਲਿਆਉਣਗੇ।

ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਸਫਲ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਜਾਦੂਈ ਫਾਰਮੂਲੇ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਘੱਟ ਨੇੜਤਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗੁਣ ਉਹ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਘਰੇਲੂ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ, ਅਤੇ ਕੋਮਲਤਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਸਿਰਫ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਰਾਖਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹਨ; ਇਹ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਮਜਬੂਤ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਚੰਗਾ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਸਰਬਉੱਤਮ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4:31, 32 ਵਿੱਚ ਹਨ:

ਸਭ ਕੁੱਝ ਤਣ, ਕ੍ਰੋਧ, ਕੋਪ, ਰੋਲਾ ਅਤੇ ਦੁਰਬਚਨ ਸਾਰੀ ਬੁਰਿਆਈ ਸਣੇ ਤੁਹਾਥੋਂ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਏ ਉੱਤੇ ਕਿਰਪਾਵਾਨ ਅਤੇ ਤਰਸਵਾਨ ਹੋਵੋ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਏ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰੋ ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਵੀ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹1984 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ NIV ਦੇ ਅਨੁਵਾਦਕ 7:1 ਦੇ ਕਥਨ ਨੂੰ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਚਿਤਾਉਣੀ ਦਾ ਅਰੰਭ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਕਿ 7:26 ਵਿੱਚ ਆਖੇ ਗਏ "ਵਰਤਮਾਨ ਸੰਕਟ" ਨੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਅਜੇਗ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਗ਼ੈਰਕਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਸੰਸਕਰਨ ਵਿੱਚ 7:1 ਵਿੱਚ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪਰ NIV ਦੇ ਸੋਧੇ ਗਏ ਸੰਸਕਰਨ (2011) ਵਿੱਚ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। 6:12, 13 ਅਤੇ 7:1 ਵਿਚਲੇ ਕਥਨ ਸੁਝਾਉ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਅਜਿਹੇ ਕਥਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਸਿਆਣਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਥਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵੀ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ। ²ਰਿਚਰਡ ਬੀ. ਹੇਸ, *ਦਿ ਮੋਰਲ ਵਿਸ਼ਨ ਆਫ ਦਿ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ: ਕਮਿਊਨਿਟੀ, ਕ੍ਰੋਸ, ਨਿਊ ਕ੍ਰਿਏਸ਼ਨ* (ਸੈਨ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸਕੋ: ਹਾਰਪਰ-ਸੈਨਫ੍ਰਾਂਸਿਸਕੋ, 1996), 50. ³ਵੇਨ ਏ. ਮੀਕਸ, *ਦਿ ਫਰਸਟ ਅਰਬਨ ਕ੍ਰਿਸਚਿਅਨਸ: ਦਿ ਸੋਸਲ ਵਰਲਡ ਆਫ ਦਿ ਅਪੋਸਟਲ ਪੋਲ, ਦੂਜਾ ਸੰਸਕਰਨ* (ਨਿਊ ਹੇਵਨ, ਕਨੈਕਟਿਕਟ: ਯੇਲ ਯੂਨਿਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 2003), 100-1. ⁴ਐੱਫ. ਐੱਫ. ਬ੍ਰੂਸ, *ਪੋਲ: ਅਪੋਸਟਲ ਆਫ ਦ ਹਾਰਟ ਸੈਂਟ ਫ੍ਰੀ* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1977), 267. ⁵ਦੂਜਾ ਗੁਣ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ (ἀγάπη, ਅਗਾਪੇ)। ⁶ਡੇਵਿਡ ਈ. ਗਾਰਲੈਂਡ, *1 ਕੁਰਿੰਥੀਅਨਜ਼*, ਬੇਕਰ ਐਕਸਿਜਿਟਿਵਲ ਕਮੈਂਟੀ ਆਨ ਦਿ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਬੇਕਰ ਅਕੈਡੇਮਿਕ, 2003), 295n. ⁷ਐਨਥਨੀ ਸੀ. ਬਿਸ਼ੋਪਟਨ, *ਦਿ ਫਰਸਟ ਅਪਿਸਟਲ ਟੂ ਦਿ ਕੁਰਿੰਥੀਅਨਜ਼: ਏ ਕਮੈਂਟੀ ਆਨ ਦਿ ਗ੍ਰੀਕ ਟੈਕਸਟ* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 2000), 527. ⁸ਜੇ. ਕਾਰਲ ਲੈਨ, "ਪੋਲ ਐਂਡ ਦਿ ਪਰਮਾਨੋਸ ਆਫ ਮੈਰਿਜ ਇਨ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਅਨਜ਼ 7," *ਜਰਨਲ ਆਫ ਦਿ ਇਵੈਂਜੇਲਿਕਲ ਥਿਓਲੋਜਿਕਲ ਸੋਸਾਇਟੀ* 25 (ਸਤੰਬਰ 1982): 287. ⁹ਸੇਲਸਸ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ਕਾਂ ਉੱਤੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ "ਮੂਰਖ ਇਸਤਰੀਆਂ" ਦੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ (ਓਰਿਜੇਨ *ਅਗੋਸਟ ਸੋਲਸਸ* 3.55)। ¹⁰2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਤਿੱਖੀ ਚਰਚਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਰਹੀ ਹੈ। 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3:14-16 ਵਿੱਚ ਰਸੂਲ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁਝਾਉ ਦਿੰਦੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਬਾਰੇ ਵਿਵਾਦ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉੱਠਿਆ ਸੀ।

¹¹"ਜਿਮਨੇਜ਼ਿਅਮ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰੰਭ ਯੂਨਾਨੀ ਦੇ γυμνός (*ਜਿਮਨੇਸ*) ਤੋਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਨੱਗਾ।" ¹²ਵਾਲਟਰ ਬਾਵਰ, *ਏ ਗ੍ਰੀਕ-ਇੰਗਲਿਸ਼ ਲੈਕਸਿਕਨ ਆਫ ਦਿ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਐਂਡ ਅਦਰ ਅਰਲੀ*

ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨ ਲਿਟਰੇਚਰ, ਤੀਜਾ ਸੰਸਕਰਨ, ਸੋਧ ਅਤੇ ਸੰਪਾਦਨ, ਫ੍ਰੈਡਰਿਕ ਡਬਲਿਯੂ. ਡੈਕਰ (ਸਿਕਾਗੋ: ਯੂਨਿਵਰਸਿਟੀ ਆਫ ਸਿਕਾਗੋ ਪ੍ਰੈਸ, 2000), 380. ¹³ਵੇਖੋ 1 ਮੈਕਾਬੀਸ 1:15; ਜੋਸੇਫਸ *ਐਂਟੀਕੁਟੀਸ* 12.5.1 [12.241]. ¹⁴ਗਾਰਲੈਂਡ ਨੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਣ ਦਾ ਜਤਨ ਨਾ ਕਰਨ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਆਖਿਰਕਾਰ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਦਿੱਤਾ। (ਗਾਰਲੈਂਡ, 308-10.) ¹⁵ਕੋਟੇ *ਐਗ੍ਰੀਕਲਚਰ* 2.7. ¹⁶ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਇੱਕ ਵਕਤਾ, ਡਿਓ ਖ੍ਰਿਸੋਸਟੋਮ, ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ “ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ” ਵਿੱਚ ਪੁਰਸ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮਾਂ ਵਜੋਂ ਵੇਚ ਦਿੰਦੇ ਸਨ (ਡਿਓ ਖ੍ਰਿਸੋਸਟੋਮ *ਡਿਸਕੋਰਸਸ* 15.23)। ਪਰ ਇਹ ਗੱਲ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਕਤਾ ਆਪਣੀ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਆਰਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾ ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਲਿਖਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ¹⁷ਕੁਝ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਅਤੇ ਅਰੰਭਕ ਮਸੀਹੀ ਨੈਤਿਕਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸਮੂਹ ਕੁਆਰੋਪਣ ਨੂੰ, ਜਾਂ ਆਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਨ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡਮੁੱਲਾ ਗੁਣ ਮੰਨਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਇਸ ਤੱਥ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ “ਕੁਆਰੀ (virgin)” ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਮਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। (ਮਾਰਗਾਰੇਟ ਏ. ਸਾਟਕਿਨ, “ਵਰਜਿੰਸ,” *ਏਨਸਾਇਕਲੋਪੀਡਿਆ ਆਫ ਅਰਲੀ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨਿਟੀ*, ਸੰਪਾਦਕ ਐਵਰੱਟ ਫਰਗੁਸਨ [ਨਿਊ ਯੋਰਕ: ਗਾਰਲੈਂਡ ਪਬਲਿਸਿੰਗ, 1990], 930-32 ਵਿੱਚ।) ¹⁸ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਲਿਓਨ ਮੋਰਿਸ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵੱਖਰਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਜਿਕਰ ਇੱਥੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: “ਘਟਾਇਆ ਇੱਕ ਪੂਰਣ ਕ੍ਰਿਦੰਤ ਹੈ: ‘ਸਮਾਂ ਘਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।’ ਕਈ ਲੋਕ ਇਸ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੀ ਦੂਜੀ ਆਮਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਜਿਕਰ ਅਕਸਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਵਰਾ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਆਪਣੀਆਂ ਅਰੰਭਕ ਅਤੇ ਛੇਕੜਲੀਆਂ ਪੱਤਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਦੂਜੀ ਆਮਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਦੀ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਕੀਤੀ ਹੈ (ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, 1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 5:1-11; ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 1:9-11)। ਇੱਥੇ ਜਿਸ ਵਰਤਮਾਨ ਸੰਕਟ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਇੱਥੇ ਦੂਜੀ ਆਮਦ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਾਇਦ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਆਖਰੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਹੋਰਨਾਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਜੀਵਨ ਕਿਉਂ ਬਤੀਤ ਕਰੇ। ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਆਉਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ . . . । ਇਸ ਨੂੰ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਜੋਂ ਵੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਹੀ ਉਚਿੱਤ ਹੈ (ਆਇਤ 26 ਵਿਚਲਾ ‘ਸੰਕਟ’)। ਸਮਾਪਤੀ ਜਿਆਦਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਸ ਸੰਕਟਪੂਰਣ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਾਲ ਚਲਣ ਬਦਲੇ ਜਾਣੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ” (ਲਿਓਨ ਮੋਰਿਸ, *ਦਿ ਫਰਸਟ ਅਪਿਸਟਲ ਆਫ ਪੌਲ ਟੂ ਦਿ ਕੁਰਿੰਥੀਅਨਜ਼*, ਸੋਧਿਆ ਸੰਸਕਰਣ, ਦ ਟਿਨਡੇਲ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟ੍ਰੀਜ਼, [ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਸ ਪਬਲਿਸਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1985], 113-14)। ¹⁹ਰਿਚਰਡ ਈ. ਓਸਟਰ, ਜੂਨੀਅਰ, *1 ਕੁਰਿੰਥੀਅਨਜ਼*, ਦਿ ਕਾਲੇਜ ਪ੍ਰੈਸ NIV ਕਮੈਂਟ੍ਰੀ (ਜੇਪਲਿਨ, ਮਿਜੂਰੀ: ਕਾਲੇਜ ਪ੍ਰੈਸ ਪਬਲਿਸਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1995), 180-81. ²⁰*ਡਿਸਕੋਰਸਸ* 3.22.71-72.

²¹ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਮੂਲਪਾਠਾਂ ਦੀਆਂ ਭਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਹਸਤਲਿਖਤਾਂ ਤੋਂ ਉੱਠਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ²²ਬਾਵਰ, 188. ²³ਰੇਬਰਟ ਲੁਈਸ ਸਟੀਵਨਸਨ, “ਏਲ ਡੋਰਾਡੋ,” *ਦਿ ਵਰਕਸ ਆਫ ਰੇਬਰਟ ਲੁਈਸ ਸਟੀਵਨਸਨ*, ਜਿਲਦ 6, *ਮੇਮੋਰੀਜ਼ ਐਂਡ ਪੋਰਟ੍ਰੇਟਸ* (ਨਿਊ ਯੋਰਕ: ਡਾਵੇਸ ਪ੍ਰੈਸ, 1906), 235-36 ਵਿੱਚ।